

MLADI VIRANEC

NAŠA NAJVIŠJA SANJA AMBROŽIČ

NAŠ PARČEK HANA VOVK, MIHAEL BIŽJAK

NAŠA DELAVKA AURORA FABČIČ

NAŠA UMETNICA ELA FURLAN

NAŠA FRENĐICA GAJA FURLAN

NAŠ PLONKAR NICOLAS GEC

NAŠA RADOVEDNOST DAVID KOREN

NAŠ UMETNIK FILIP NABERGOJ

NAŠA ŠPORTNICA NEŽA NAGODE

NAŠ FUCBALER TIM NEŠKOVIČ

NAŠA POZERKA PIKA SARDOČ

NAŠ ŠPORTNIK PAVEL STRILIČ

NAŠA LJUBITELJICA ŽIVALI ANJA VIDRIH

NAŠ NAJVIŠJI JAN VIDRIH

NAŠ NAJNIŽJI JAN ZORN

Dobrodošli v najbolj glasnem razredu devetošolcev na naši šoli! Ta razred sestavlja 16 najbolj marljivih učencev. Kljub naši delavnosti so učitelji večkrat na koncu z živci zaradi nas. A-jevci smo najbolj radovedni raziskovalci, ki z največjo strastjo in vnemo odkrivamo svet skrolanja po telefonu. Vsak dan prinašamo v razred najzanimivejše ideje, zaradi katerih se velikokrat tudi kregamo. Vsak učenec se ponaša z izjemno točnostjo pri pouku in velikimi količinami koncentracije. V razredu vlada najbolj prijateljsko vzdušje, zaradi katerega si vsi učenci želijo le konca šole.

NAŠA VRTNARKA JONA BRATOŽ

NAŠA GLAVCA MONIKA KETE

NAŠA NAKLADAČKA MIA FABČIČ

NAŠA ŠPORTNICA HANA TROŠT

NAŠA MANEKENKA ANJA ŠKERJANC

NAŠ HECKO LEOPOLD PAVLIN

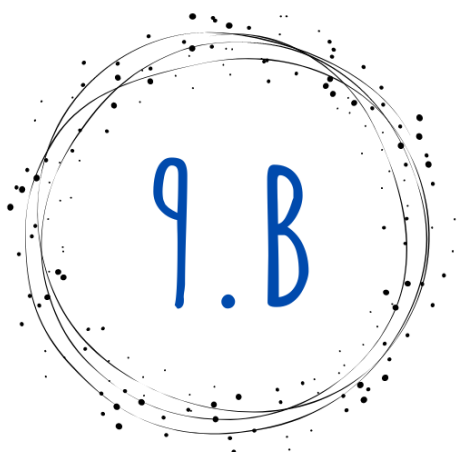
NAŠ KMET LUKA VOLK

NAŠA NAJ PRIČESKA PRIMOŽ FURLAN

NAŠ FITNESER MATEVŽ KODELJA

NAŠ MEHANIČAR IN MOTORIST TINE FURLAN

NAŠA BALERINA JANA KARIŽ

NAŠA UMETNICA KATJA ČEHOVIN

NAŠ PALČEK EVA URŠIČ

NAŠA INFLUENCERKA TISA SOFTIČ

NAŠ GENTLEMAN OSKAR ŽGAVC

NAŠA ODBOJKARICA VIKTORIA KOVAČEVIČ

NAŠA MAKE-UP ARTISTKA SANJA SOFTIČ

NAŠA BRALKA LISA MAROLT

NAŠ MIZAR JANEZ VDOVČ

NAŠ ZAPELJIVEC ANŽE TOMAŽIČ

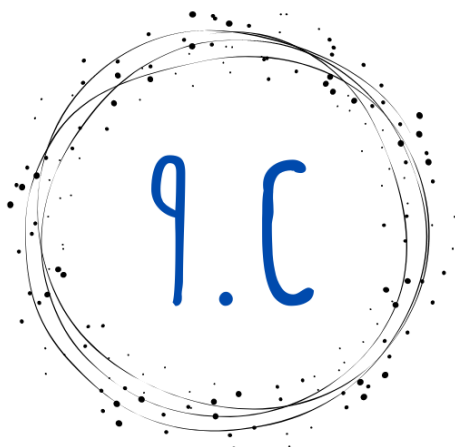
NAŠ SONČEK KLARA NABERGOJ

Če vas pot kdaj pripelje v našo matično učilnico U11, boste takoj zaznali našo delavnost in poslušnost pri pouku. Smo zelo živahni, radovedni in ustvarjalni, vsaj kar se tiče vragolij. Ker je naš razrednik učitelj kemije in fizike, smo pri teh predmetih "najboljši". Pa ne pozabimo še na to, da smo tudi naravno lepi.

NAŠ LEPOTEC BLAŽ ANDLOVEC
NAŠA KOŠARKARICA TINKARA BAGO
NAŠ KMEČKI FANT TINE BIRSA
NAŠ PESNIK ŽIGA BRATOŽ
NAŠ EMINEM ELIJA CURK
NAŠA PLONKARICA HANAH ČEHIČ
NAŠE SRCE MAJA FABČIČ
NAŠA MAMICA TINA FABČIČ
NAŠ UMETNIK MIHA GROHAR
NAŠ KODRČEK VITO GROHAR
NAŠA ODBOJKARICA NEŽA JEŽ

NAŠ VELIKAN TADEJ JEŽ (156 CM)
NAŠA PLESALKA TJAŠA KOSMAČ
NAŠ CUKRČEK JANJA KOVAČ
NAŠA MANEKENKA MEI LULIK
NAŠA GLAVCA GAŠPER MARTINUČ
NAŠA VOZNIKA GAJA MITROVIČ
NAŠ NOGOMETAŠ ALADDIN OSMIČEVIČ
NAŠ KOLESAR MAJ POLJŠAK
NAŠA MIŠKA SARA PREMRL
NAŠA PETKA VITA VIDRIH
NAŠA DOBRA DUŠA HANA ŽIVEC

Pozdravljeni v, po mnenju učiteljev, najbolj nepozabnem razredu. Znani smo po naši glasnosti, živahnosti in predvsem "delavnosti". Med urami se radi zabavamo. Smo rekorderji v številu vpisov in nezadostnih ocen. Kot razred dobro sodelujemo, predvsem takrat, ko se je potrebno nečemu upreti

NOBENA POT NI RAVNA,
NOBENA POT NI REVNA,
A JE ZAHTEVNA
IN TVOJA ENA SAMA - GLAVNA.

(T. PAVČEK)

NAJLEPŠI TRENUTKI V ŠOLSKIH KLOPEH

V tem šolskem letu sem se zelo povezal z vsemi učenci naše šole, sploh pa s svojim razredom. Imam veliko lepih spominov, pa tudi kakšnega manj prijetnega. Gotovo mi bodo ostali v spominu ti trije dogodki.

Spomnim se, ko smo med poukom biologije, ko so drugi gledali film, z nekaterimi sošolkami in sošolci igral briškolo, saj mi film ni bil prav nič zanimiv. Učiteljica nas je opazila, ampak se ni nič razburjala, kajti bilo je že skoraj konec šolskega leta. Odigrali smo veliko iger, zmagal sem samo petkrat, Tadej pa kar osemkrat. Nisem bil jezen, saj smo igrali le za zabavo.

Nekega dne je mene in moje sošolce ter dve sošolki ustavil učitelj Mitja ter vprašal, ali bi imeli čas po šoli zbirati star papir. Seveda smo se vsi strinjali. Zdaj gremo prav vsako leto na zbiralno akcijo starega papirja. Je naporno, a uživamo, ker smo vsi skupaj pa še opravičeni smo pouka.

Tretji spomin pa me veže na pouk slovenščine. Z Mihaelom sva sedela v prvi vrsti tik pred učiteljico in bila vsa živčna, saj je učiteljica ravno razdeljevala ocenjene teste. Najprej ga je dobil Mihael. Videl sem, da je prejel slabo oceno in se prijel za glavo, saj ima Mihael boljše ocene pri slovenščini kot jaz. Ampak, ko sem dobil test še jaz, sem videl, da je pozitivno ocenjen. Začel sem skakati od veselja, saj sem se s to oceno rešil popravnega izpita pri tem predmetu.

Trenutkov je še zelo veliko, ampak teh se bom res rad spominjal. Ko odidem s te šole, bom najbolj pogrešal prijatelje, s katerimi sem vse to doživel.

Tine Birsa, 9. c

Šolska leta so bila polna lepih trenutkov, v srce so se mi vtisnili razni izleti in dnevi dejavnosti, dnevi, ko nismo samo »gulili« šolskih klopi. Najbolj sem si zapomnila lanski 4-dnevni izlet v London.

Končno je prišel težko pričakovani osemnajsti marec. Ob pol šestih zjutraj nas je pred šolo pričakal avtobusu, ki nas je odpeljal do ljubljanskega letališča. Tam smo čakali dve uri, uspešno šli skozi kontrolo in se okrog desetih že vkrcali na letalo. Let je potekal brez zapletov in trajal približno dve uri. Ko smo se izkrcali iz letala in pobrali vso prtljago, nas je avtobus že čakal pred letališčem in nas odpeljal v center Londona. Tam smo si ogledali nekaj znamenitosti in imeli dve uri prostega časa, da smo pojedli večerjo. Ko je ura odbila osem, smo se s podzemno železnico odpeljali do hotela, kjer smo vsi samo popadali v posteljo. Naslednje jutro pa nam je budilka zvonila ob osmih, v jedilnici smo pojedli zajtrk. Okrog devetih smo se vsi zbrali v avli hotela in se s podzemno železnico odpeljali do centra Londona. Tam smo se sprehajali po Greenwichu in si ogledali menjavo straže. Zvečer nas je čakal musical Mama Mia. Tretji dan je bil zelo podoben drugemu, le da smo se ta dan odpravili v muzej voščenih lutk, v katerem so bili ljudje kot resnični. Bil mi je zelo všeč. Zvečer smo se v sobah še družili in pogovarjali pozno v noč. Zadnji dan Londona smo si ogledali še en muzej, katerega ime sem že pozabila, vem pa, da je v svoji notranjosti skrival dinozavre, sobo potresa ter druge zanimive stvari. Okrog sedme ure zvečer smo že na letališču čakali let do beneškega letališča. Ko smo prileteli na letališče v Benetkah, nas je pred njim že čakal avtobus, ki nas je odpeljal domov.

To je to od izleta v London, mislim da smo se vsi zelo zabavali in se imeli fajn. Ta izlet bi še kdaj ponovila.

Sanja Ambrožič, 9. a

Ko razmišljam, da se mi dnevi na tej šoli iztekajo, se spominjam slabih, ampak večinoma tudi dobrih trenutkov in dogodkov, ki sem jih doživel v dolgih devetih letih na Osnovni šoli Draga Bajca Vipava.

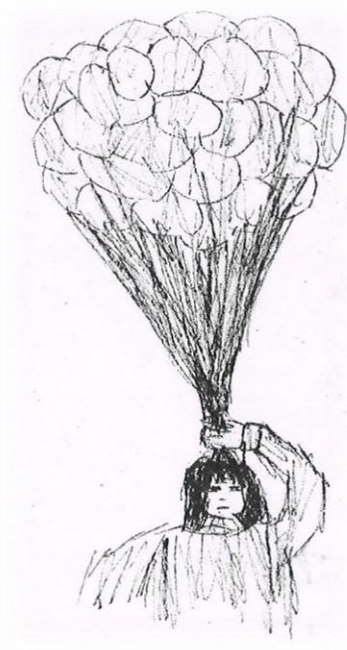
Moj najljubši dogodek je petdeseti rojstni dan mojega razrednika, učitelja fizike in kemije, Sama Jamška.

Bil je petek, 15. 9. 2023. Tega dne smo se že nekaj dni prej veselili in se nanj pripravljali, ker smo se kot razred dogovorili, da mu pripravimo presenečenje. Fantje smo pripravili razne okraske, toaletni papir, vrvice ter folijo. Punce pa so pripravile torto, balone in majico z njegovo sliko v sredini.

Jaz, Matevž, Leopold in Anže smo tik pred začetkom pouka tekli do njegovega avta, ki je vedno parkiran na istem mestu, pri garaži pod njegovo učilnico, in ga začeli okraševati. Ovijali smo ga s toaletnim papirjem, folijo, nanj privezali znake s številko petdeset, ga polepili z raznimi barvnimi listki in nanj privezali balone. S končnim izdelkom smo bili izredno zadovoljni. Nato smo, kot da ni nič, odšli nazaj k pouku matematike. Ko smo na urniku končno imeli uro kemije, smo se vsi zbrali v naši matični učilnici, učilnici kemije in fizike, jo okrasili in dokončno pripravili za presenečenje. Ko je končno prišel v učilnico učitelj, smo mu dali majico, skupaj pojedli torto in ga nato končno peljali do, po mojem mnenju glavnega, presenečenja, njegovega avta. Ko je zagledal avto, se je samo zasmel in nas vprašal, kako nam je to uspelo. Naredili smo še razredno sliko in odšli domov.

Zdi se mi, da je bil ta dogodek poseben in da smo učitelju lepo polepšali njegov petdeseti rojstni dan.

Primož Furlan, 9. b

Eni izmed najlepših trenutkov v šoli so dnevi dejavnosti, atletska tekmovanja in šolske ekskurzije, ker se med njimi veliko zabavamo, smejimo in lahko govorimo, brez da bi nas učitelji ustavili. Športni dnevi so res eni izmed najlepših trenutkov v šoli. No, dnevi dejavnosti pa le niso edina zabavna stvar v šolskem letu. Nekateri lepi trenutki se zgodijo prav v šolskih klopeh.

Čez leto smo se veliko nasmejali pri urah slovenščine, angleščine in veliko zabavnih trenutkov se je zgodilo tudi pri urah italijanščine. Pri urah kemije in fizike pa zagotovo povemo največ »neumnih izjav«. Vse dobre stvari pa se niso zgodile le v 9. razredu, ampak tudi leta prej.

Eden od teh dogodkov je bil izlet v London. V Londonu smo se kot sošolci oz. letnik veliko bolje povezali. Tisto noč, ko so si ostali odšli ogledat muzikal Mamma Mia, smo jaz in moji dve prijateljici ostale v hotelu. Ker nam je po približno eni uri postalo dolgčas, smo se odločile, da gremo do sobe, v kateri je bilo še nekaj drugih prijateljev. Ko smo hodile po hotelskem hodniku, smo ugotovile, da nismo ravno prepričane, v kateri sobi so, zato smo potrkale na naključna vrata, ki so se nam zdela prava, in se hitro odmaknile od njih. Bilo nas je zelo strah, kdo jih bo odprl. Stale smo na hodniku in vrata je odprl neki Kitajec in ker nas je bilo sram, smo hitro stekle v našo hotelsko sobo in zaklenile vrata. Zatem je moja prijateljica pogledala skozi kukalo in na hodniku sta stala dva Kitajca, ki sta, po našem mnenju, iskala prav nas. Ta izlet je bila ena lepa izkušnja.

V devetem razredu je bilo tudi veliko tekmovanj, ekskurzij in programov. Eden od teh programov je bil Erasmus +, s katerim smo se izmenjali z učenci iz Italije. Bila je zelo zanimiva in zabavna izkušnja, ki bi jo z veseljem ponovila.

Čez šolsko leto smo kljub vzponom in padcem prišli do konca. Deveti razred je bil zelo zanimiv in napolnjen z lepimi spomini. S koncem letošnjega šolskega leta sem opravila moj prvi cilj v življenju.

Neža Nagode, 9. a

Iztekajo se dnevi v osnovni šoli, kjer sem doživel veliko zanimivih dni. V spominu mi je najbolj ostal dan, ko so k nam sredi pisnega ocenjevanja iz kemije prišli vistarji.

Bil je navaden šolski dan, dolgočasen kot vedno. Ta dan sem imel tudi pisno ocenjevanje, na katerega se nisem pripravil. Zelo sem bil nervozen, ker smo pisal že četrto uro. Prvo in drugo uro sem se učil, kot se nisem še nikoli, a še vedno nisem znal snovi, ki je bila v testu. Ko je na urnik prišla tretja šolska ura, sem obupal nad učenjem, saj sem vedel, da ocena ne bo pozitivna. To uro sem tudi slišal, da bodo našo šolo obiskali vistarji in da bodo pred šolo prav v času pisanja testa. To me je malo osrečilo, a sem se takoj zresnil, saj tako razmišljanje ni pripomoglo k izboljšanju mojega znanja. Po dolgih petinštiridesetih minutah je napočil čas, da se preselim v učilnico, kjer smo pisali pisno ocenjevanje, zelo sem postal resen ter zelo živčen.

Test se je začel in takoj, ko sem videl prvo stran, sem vedel, da ocena ne bo lepa. Po približno petnajstih minutah gledanja prve strani sem zaslišal glasen hrup in takoj vedel, da so prišli. Vistarji. S sošolci smo stekli k oknu in jih opazovali. Vedel sem, da ne bodo prišli v notranjost šole, saj so bili vsi vhodi v šolo zaklenjeni kot vsako leto. A to leto je bilo drugače. Vistarjem je po nekem čudežu uspelo vdreti v šolo in začeli so glasno peti po šolskih hodnikih. Začudeno sem se spraševal, kako jim je to uspelo.

Ko so prišli v naš razred, so začeli glasno peti z učiteljem in to mi je dalo čas, da sem prepisal nekaj odgovorov od svojih sošolcev. Vistarji so videli, da pišemo test in nam pomagali tudi oni. Zelo sem bil vesel, saj me je doletela res velika sreča. Ko so odšli, je bilo ure že konec. Oddali smo teste in odšli iz učilnice.

Po treh dneh smo imeli na urniku že prvo uro kemijo, postal sem živčen zaradi ocene. Ko sem prišel v razred, sem videl učitelja, ki je rekel, da ocene niso slabe in glede na to, kar se je ta dan zgodilo, lahko vpiše oceno samo, če so nam všeč. V nasprotnem primeru naj bi test pisali ponovno. Ko sem prejel moj test, sem videl, da sem dobil pozitivno oceno! Zelo sem se razveselil, kar zajokal bi od sreče. Seveda mi je bila ocena všeč in testa nisem ponovno pisal.

Nikoli ne bom pozabil tega dneva.

Maj Poljšak, 9. c

Najlepši trenutki iz osnovne šole so mi bile večdnevne ekskurzije, kot na primer šola v naravi v 4. razredu, CŠOD v 7. razredu, London v 8. razredu in Češka v 9. razredu. Najbolj si bom zapomnila noči teh dni, saj se je veliko dogajalo.

V 7. razredu prve noči ni prespala nobena od deklet, s katerimi sem delila sobo, razen Gaja. Pod blazino smo ji s sošolkami dajale razne bonbone in zjutraj je rekla, da je prišla ponoči zobna miška. Drugo noč pa smo vse spale kot ubite, razen Gaje. Za vedno se bom spominjala tudi, kako smo ob reki iskali neke žuželke ali pa pohoda do Zelencev, ko smo se vsi pritoževali, kako dolg pohod je, in vsi zmrzovali. Vodička nam je obljubila presenečenje, ko pridemo na cilj. Vsi smo razmišljali o piškotih ali pa čokoladi, dobili pa smo suho sadje. To je bilo res presenečenje. En večer je bil naš »razredni večer«, ko se je cel razred dobil v eni sobi in skupaj smo bili 2 uri. Pogovarjali smo se, poslušali glasbo in takrat postali kot razred zelo povezani.

Londona v 8. razredu si bom najbolj zapomnila po zadnji noči, ko sva z Gajo noč preživeli v sobi Blaža, Gašperja in Žige. Žiga je svojo noč prespal v banji in mi pobral rjuho, ki sem jo sredi noči mogla iti iskati v svojo sobo. Cel čas je za mano hodil nek varnostnik, a še sreča, da je Blaž držal odprta vrata svoje sobe in da varnostnik ni bil tako hiter. Celo noč sva igrala Gardenscapes in okoli štirih zjutraj zaspala.

Letos si bom Češko zapomnila po prvi noči, ko s Klara nisva mogli zaspati in sva celo sobo »obrnili« in iz štirih jogijev in vseh dek iz sobe sestavljali grad od polnoči do štirih, skoraj petih zjutraj. Vmes sva vsaj trikrat obupali ter igrali enko in komaj da sva držali oči odprte. Žal grad ni uspel in to noč sva spali dobri dve uri. Zbudili sva se na kupu jogijev, dek, blazin in kart. Veliko se je dogajalo tudi v muzeju znanosti, ko se nas je 5 punc odločilo iti v neko »škatlo«, ki naj bi merila, koliko decibelov lahko zakričiš ter tudi decibele šumov iz ulic. Prepričane smo bile, da je ta prostor zvočno izoliran in samozavestno pritisnile »start« in začele kričati. Kričale smo cele tri minute, kolikor časa nam je štel. Naša povprečna glasnost je bila nekaj nad 100 decibelov. Ko smo stopile iz te »škatle«, nam je sošolka povedala, da ta prostorček ni zvočno izoliran in da so naših 100 decibelov slišali vsi obiskovalci muzeja. V tistem trenutku smo se odločile to preveriti. Ena od nas je stopila noter in zakričala. In res, »škatla« ni bila zvočno izolirana. Nisem vedela, ali naj se smejem ali zjočem.

Osnovne šole ne bom pozabila in pogrešala bom nekatere trenutke. Najbolj pomembno mi je, da se kot razred razumemo, da nismo vsak zase in da se stvari dogovorimo brez večjih preprirov.

Hana Živec, 9. c

V šoli se mi je zgodilo kar nekaj lepih trenutkov, par takih, o katerih nočem govoriti, in par takih, o katerih ne smem, da ne pristanem v svetovalni službi.

Pisal pa bom o dnevu, ki se meni zdi najlepši od vseh. To je bil prvi dan v osnovni šoli, ko sem spoznal Davida in še druge, ki so še dandanes moji prijatelji.

Če sem iskren, sem bil precej nervozen, vedoč, da me bodo dali v skupino otrok, ki jih nisem še nikoli srečal. Vedel sem tudi, da se jih veliko pozna že od prej, ker so živeli blizu drug drugega, z razliko od mene, ki sem živel v prav drugi občini kot ostali. In s takimi mislimi sem se odpravil na sprejem prvošolcev.

Takoj ko sem prispel z mojo mamo v šolo, sem se razgledal po jedilnici in se odpravil sedet poleg nekoga, ki je izgledal, da je mojih let. Kmalu sem ugotovil, da je to David, ki je vse do danes ostal moj prijatelj.

Že par minut po tem, ko sva se spoznala, sva se ves čas pogovarjala. Pogovor sva morala končati, ker se je začela predstava za prvošolčke.

Kmalu po uradnem sprejemu smo se morali porazdeliti po razredih in na najino presenečenje sva oba pristala v enaki učilnici.

Tam sem se spoznal z ostalimi sošolci, s katerimi sem bil skupaj v razredu še pet let, dokler se nismo premešali še z vsemi učenci s podružničnih šol.

Zdi se mi, da je to en najlepših dni zaradi enega precej velikega razloga. Brez tega dneva se namreč tudi drugi lepi trenutki v šoli ne bi zgodili.

Mihael Bizjak, 9. a

Imam zelo veliko lepih trenutkov v teh devetih letih mojega šolanja. Čeprav mi ta trenutek ni prav najljubši, sem se ga, ne vem zakaj, spomnil in ga tudi opisal.

Zjutraj jem se zbudil, se pripravil in normalno odpravil v šolo. Tukaj v Vipavi je bilo še lepo vreme, zato nisem imel razloga, da bi vzel svoj dežnik s sabo. Ko sem prišel v šolo, sem vzel svojo malico in se s prijatelji posedel na avtobus. Tega dne smo se namreč peljali v Ljubljano na ogled mesta ter na ogled predstave. Ko smo se pripeljali v Ljubljano, smo takoj šli na ogled Plečnikove hiše. Meni je bila ta hiša zanimiva, hkrati pa tudi malo dolgočasna, saj sem že videl precej lepših stavb. Po ogledu smo hitro pojedli malico in nadaljevali ogled nekaterih Plečnikovih znamenitosti. Iskreno mi ta ogled ni bil preveč všeč, saj sem večino od teh stavb že videl.

Po končanem ogledu so nam učitelji dali nekaj časa prosto. S prijatelji smo se odločili, da si bomo privoščili hamburger v Mcdonaldsu, a kaj, ko se je v tistem trenutku močno vsul dež. Hitro smo se zatekli pod prvo streho, ki smo jo našli. Nekaj časa smo čakali, da bi se dež polegel, a smo nad tem hitro obupali. Odločili smo se, da gremo v trgovino Spar, ki je bila čez ulico. Ko smo vstopili, so nas prodajalke grdo gledale, ker smo bili mokri. Notri smo ostali nekaj časa in se hecali, naposled pa smo se odločili, da res gremo v najbližji McDonalds. Zbrali smo pogum in približno sto metrov v dežju tekli do tam. Ko smo celi premočeni pritekli do zelenega cilja, smo na vratih zagledali znak: »Zaprto zaradi prenove.« Aaaaaaaa, neeeeeee! Hitro smo se znašli. Na telefonu smo preverili, kje se nahaja drugi najbližji McDonalds. Ugotovili smo, da je približno sto metrov oddaljen od nas. Zopet smo zbrali pogum in spet v močnem dežju tekli. Ko smo prišli, smo si privoščili topel hamburger, ki je v tistem trenutku res prijalen. Ko smo pojedli, je dež počasi že pojenjal. Do Prešernovega trga smo že normalno, beri brez dežja, hodili. Takoj po tem, ko smo prišli, smo že morali iti do Cankarjevega doma na ogled predstave. Ker smo tja prišli mokri, so nas tamkajšnje delavke zelo grdo gledale. Kmalu po tem, ko smo prišli, se je predstava začela. Predstava o reformaciji mi ni bila preveč všeč, sklepam, da tudi ostalim mojim prijateljem ne. Ko se je predstava končala, je spet začel močno padati dež. Vsi smo morali v dežju in mrazu hoditi do avtobusa, ki ni bil prav blizu. Domov smo se odpeljali polni novih in srečnih spominov, ki se jih bomo še dolgo spominjali.

Filip Nabergoj, 9. a

Šport, likovna umetnost in obdelava gradiv so bili edini predmeti v vseh letih šolanja, ki so mi bili všeč. Likovno umetnost smo imeli žal samo enkrat na teden. Naučila sem se veliko tehnik likovnega ustvarjanja. Najraje delam iz gline živalske figure.

Lani marca nam je učiteljica predstavila nalogo, ki je bila tudi naloga natečaja z naslovom Solidarnost v športu.

Navadno hitro dobim idejo in tudi hitro začnem z delom, takrat pa kar nisem našla prave. Vsi okrog mene so že začeli. Učiteljica je to opazila in mi ponudila nekaj fotografij iz revij. Takoj mi je bila všeč fotografija plezalca v steni in začela sem delati ta motiv.

Na skicirko sem s svinčnikom narisala skico. Ko sem bila zadovoljna z njo, sem jo prerisala še na kovinsko ploščico. Nato sem s suho iglo začela praskati oblike. Ko sem končala, sem kovinsko ploščico premazala z barvo in naredila odtis. To likovno nalogo smo delali več tednov. Spomnim se, da sem bila z nastalim odtisom kar zadovoljna.

Čez mesec dni nam je učiteljica povedala, da so prišli rezultati natečaja. Medtem, ko sem razmišljala in se skušala spomniti, kaj in kdaj smo risali za natečaj, je učiteljica že izgovorila moje ime in mi povedala, da sem dosegla prvo mesto.

Bila sem zelo presenečena, seveda zelo vesela. Takrat sem se tudi spomnila na tisto grafiko, ki sem jo poimenovala Plezalec. Vesela sem bila tudi nagrade, ki mi jo je izročila učiteljica. Dobila sem risalni blok, flomastre in čopiče.

Taki dogodki kot je bil ta, so mi pomagali, da sem lažje pozabila vse tiste slabe ocene, in mi dali voljo, da sem se trudila naprej.

Osnovna šola se s tem letom zame zaključuje. V teh devetih letih šolanja se nam je marsikaj pripetilo, bili smo žalostni, veseli in včasih tudi jezni. Ampak vse dobro se enkrat konča, spomini pa ostanejo. In seveda niso bili vsi trenutki le rožice in mavrice, ampak tudi če ne, mi bodo prav vsi ostali v srcu. Opisal bom pa le enega.

V sedmem razredu sem se, kot vsak običajen šolski dan, s kolesom odpravil na avtobus. Ko sem prispel v šolo, me je Gašper opomnil, da naša takratna razredničarka odhaja na porodniški dopust. V tistem trenutku so me preplavila čustva, saj sem vedel, da me ne bo več poučevala. Ker sva se v tistem času res razumela. No, tistega dne smo jo pričakali v učilnici z baloni ter ji podarili trinadstropno torto izdelano iz pleníc. Vsi smo bili nasmejani ter veseli, ušla nam je tudi kakšna solza sreče.

Vem, da ko se bom čez nekaj let spomnil na ta prekrasen trenutek, da mi bo čez obraz šinil nasmešek.

Žiga Bratož, 9. c

Opisal vam bom najboljše dogodke, ki so se mi zgodili na eni od najboljših ekskurzij v vseh letih šole, in to je, ko smo odšli v London.

Našo pot smo začeli v soboto, 19. marca 2023. Pred šolo smo imeli zbor ob 6. uri zjutraj, zato sem moral vstati že ob 5. uri. To je zame prezgodaj. Ko smo se zbrali, smo z avtobusom odšli do letališča Jožeta Pučnika v Ljubljani. In čez kakšno uro odleteli proti Londonu. Tam smo si ogledovali veliko znamenitosti, a najboljši trenutki so se zgodili, ko smo imeli prosti čas. Takrat se mi je zgodilo veliko trenutkov, ki mi bodo ostali v spominu.

Na primer ko smo pri koncu dneva imeli prosti čas pri Time Squaru. Tam je bilo zelo veliko ljudi, zato smo se skoraj izgubili. Videl sem take stvari, ki jih ni v Sloveniji, temveč sem jih videl samo v filmih. Na primer ljudje različnih ras delajo različne šove ter igrajo na posebna glasbila. Med njimi so bili tudi protestniki, ki so bili proti ubijanju živali. Spoznali smo neko gospo ter z njo, na pobudo Mie, molili. Zanimivo je bilo tudi, ko smo si pred Buckinghamsko palačo ogledali menjavo straže, zato ker pri tem pripravijo celo procesijo. Najboljša stvar, ki smo si jo ogledali, pa mi je bila Camden Town. V tem delu mesta je ogromna tržnica, na kateri prodajajo hrano iz celega sveta in hiše so v celoti poslikane z grafiti.

Velik del te ekskurzije je bila tudi zabava v hotelu. Na primer zadnji večer, ko smo bili v hotelu in nismo imeli kaj početi, je v našo sobo prišlo okrog 10 ljudi, ampak Hana, Tjaša in Gaja so ostale največ časa. Družili smo se pozno v noč. Ko je bila ura tri, se je Tjaša odločila do bo šla nazaj v svojo sobo. Hana ter Gaja pa sta odšli okrog šestih zjutraj. Žiga se je odločil, da bo šel spat v kad, ker ni bilo prostora na postelji. To je bila moja najmanj prespana noč v celem tednu. Zjutraj pa so me prijatelji zelo lepo zbudili s tem, da so mi v glavo vrgli gumijaste bonbone v obliki ribe. Res ne vem, od kje so se vzele te ribe.

To ekskurzijo priporočam vsem, ki imajo možnost, da gredo. Če boste šli, boste zelo uživali, sem prepričan.

Blaž Andlovec, 9. c

2014

Osnovna šola se izteka, zato bi rad zapisal trenutke, ki so se mi zgodili na ekskurziji v Londonu. Naše potovanje se je začelo zjutraj 14. 3. 2024 ob 5.00 pred šolo. Bil sem že malo pozen, zato sem hitro pozdravil mamo, odložil kovček v spodnji del avtobusa in šel nanj. Tam sta me že čakala sošolca, s katerima sem sedel celo pot do beneškega letališča. Na letališče smo prišli okrog 6.00. Po opravljenem "security checku" smo v letališki čakalnici počakali na letalo. Ko smo se vkrcali na letalo, smo počakali najprej eno uro na dovoljenje za vzlet. Med vožnjo ni bilo turbulenc in razgled je bil prekrasen. Po dvourni vožnji z letalom smo pristali na letališču Gatwick v Londonu. Odšli smo iz letala in se vkrcali na avtobus, ki nas je peljal do kraljevega observatorija Greenwich, skozi katerega poteka začetni poldnevnik. Tam smo se slikali ob uri, ki je za razliko od ostalih zapisana s 24 urami. Po ogledu smo se sprehodili do tržnice, kjer smo imeli kosilo. Fantje smo se po večini ustavili pri stojnici s hamburgerji, ki jih je pek el temnopolti kuhar. Po prostem času na tržnici smo se odpravili do reke Temze, kjer smo imeli vožnjo z ladjico. Najprej smo čakali kašnih 45 minut do prihoda ladjice. Pripeljala je torej ladjica in nas peljala do znamenitega Big Bena. Na ladjici pa je veliko smeha požela izjava našega Tima, ki je vprašal, koliko časa se bomo vozili do Ben Bena. Pri Big Benu smo naredili nekaj fotografij in poslušali razlago vodičke Špele. Po razlagi smo se odpravili do mesta, kjer nas je pobral avtobus in nas odpeljal do našega hotela. Med vožnjo smo se peljali mimo slavnih trgovin kot na primer Harrods, v katerem nakupujejo večinoma bogati. Ko smo prišli do hotela, smo se utrujeni razdelili po sobah in šli spat.

Drugi dan smo se zbudili v sončno londonsko jutro. Po zajtrku smo se odpravili na podzemno železnico in se peljali do Buckinghamske palače. Do palače nismo prišli, saj je tam bila velika množica ljudi. Pot smo nadaljevali čez park svetega Jakoba, kjer smo videli veliko živali. Od gosi, rac, veveric, golobov... Ko smo prišli iz parka, smo si ogledali menjavo kraljeve straže. Po končani menjavi smo se odpravili do meni zanimivega dela Londona, in sicer do kitajske četrti. Čez ulice četrti so bili obešeni rdeči lampijončki. Tam smo imeli prosti čas in smo si lahko ogledali Lego trgovino in trgovino M&M. Ko smo prišli v Lego trgovino, nas je najprej presenetil avto znanega agenta Jamesa Bonda iz lego kock. Na desni strani pa je stal Big Ben, visok kakšnih 5 metrov, tudi zgrajen iz lego kock. Ogledali smo si trgovino in jo zapustili. Hodili smo kakšne pol ure do muzeja voščenih lutk Madame Tussauds, v katerem smo bili približno 2 uri in se slikali z najslavnejšimi zvezdniki. Po ogledu muzeja smo se odpravili do London Eye, ki nam ni bil usojen, saj se je, ko smo vstopili v kabino, usul dež. Po končani vožnji smo se odpravili na Oxford street, kjer smo preživeli preostanek večera.

Tretji dan smo se že takoj zjutraj odpravili pred katedralo svetega Pavla. Ogledali smo si jo samo od zunaj in se odpravili čez most Wibli Wobli, kjer ulični umetnik slika na žvečilne gumije prilepljene na most. Na drugi strani mosta smo si ogledali rojstno hišo in gledališče Williama Shakespeara. Po ogledu smo se napotili do tržnice v Camden townu. Tam smo bili 3 ure in videli najrazličnejše stojnice, od stojnic s hrano, do stojnic s čevlji ter s prstani in verižicami, do stojnic z oblačili. Po treh urah sprehajanja med trgovnicami in stojnicami smo šli v naravoslovni muzej, kjer smo večino časa preživel v sobi z replikami morskih živali. Po končanem ogledu naravoslovnega muzeja, smo se peš napotili na postajo King' s cross kjer smo imeli malo prostega časa. Pojedli smo večerjo in se s podzemnim vlakom odpeljali na postajo pred naš hotel.

Četrty dan smo najprej pojedli zajtrk, ki je bil kot ponavadi okusen in obilen. Potem smo se z avtobusom odpeljali do Kraljevega paviljona. Po ogledu paviljona smo šli na pomol v Brightonu, kjer smo bili okrog 30 min. Ogled se nam je zdel krajši, ker smo porabili kovance za igre na srečo in se zelo zabavali. Z avtobusom smo se odpeljali na letališče, od koder smo prileteli na domača tla na letališče Jožeta Pučnika v Ljubljano. Na letališču v Londonu smo bili malo žalostni, ker se je naše potovanje v glavno mesto Anglije tako hitro zaključilo. Na letališče v Sloveniji smo prišli okrog 8.00 zvečer in se takoj odpravili domov. Avtobus nas je pripeljal na avtobusno postajo pred Osnovno šolo Draga Bajca v Vipavi. Ob prihodu me je že čakal moj tata, ki me je skupaj z mlajšim bratcem odpeljal domov.

Izlet v London mi je prirasel k srcu, saj smo se imeli zelo lepo.

Anže Tomažič, 9. b

Moj najlepši trenutek v šolskih klopeh je bil zaključni izlet v sedmem razredu v Kranjsko Goro.

Ob 8.00 smo se zbrali pred šolo in si vzeli malico, ki so jo pripravile kuharice. Na avtobusu smo se pogovarjali in peli pesmi, preden smo prišli do Kranjske Gore, so nam razredniki povedali številke naših sob. V Kranjski Goro smo prišli ob 10.00, medtem ko se je učiteljica pogovarjala z delavcema hotela, smo počakali. Potem je prišel gospod, ki nam je povedal vse o hišnem redu hotela (da mora biti tišina ob 11.00 in da si moramo posteljo sami preobleči s posteljnino, ki smo jo prinesli od doma). Ko smo uredili naše postelje, je na naša vrata potrkala naša razredničarka, vzela nam je telefone, ker jih nismo smeli imeti in povedala, da nam jih bo vrnila zvečer, da bomo lahko poklicali starše. Potem smo se zbrali pred hotelom in se z vodičko sprehodili do Zelencev in jezera Jasna, kjer je bilo zelo lepo. Gostujoča učiteljica nam je povedala, katere živali živijo ob Zelencih. Ko je končala, smo pojedli malico in imeli prosti čas, da smo si lahko še sami pogledali naokrog.

Jezero Jasna je prav tako bilo čudovito. Hodili smo po potki, ki vodi skozi gozd in čez most. Ko smo prišli nazaj v hotel, smo šli v sobe in se odpočili, potem so nas poklicali na večerjo. Meni večerja, ki smo jo dobili, ni bila kaj preveč dobra, zato nisem prav dosti pojedla. Po večerji smo s sošolkami v sobi igrale karte in nekakšno igro, ki je nisem razumela, zato sem samo gledala, medtem ko so ostale igrale. Čez nekaj časa je na vrata potrkala razredničarka in nam povedala, da moramo zaspati, da ne bomo naslednji dan utrujene.

Ko smo se naslednji dan zbudili, smo se uredili, potem smo šli na zajtrk. Po zajtrku smo se zbrali in z učiteljico naravoslovja odšli do reke blizu hotela. Tam smo iskali živali, ki živijo samo v čistih vodah. Ko smo končali, smo se z ostalimi razredi zamenjali in moj razred je šel na lokostrelstvo in ostale športe. Učitelj lokostrelstva je rekel, da če ga premagamo, dobimo pico za večerjo. Nikomur ni uspelo. Zato smo šli razočarani jest kosilo, ki mi tudi ni bilo všeč, a sem vseeno vse pojedla. Po kosilu smo imeli eno uro prosto, zato smo se z ostalimi sošolkami družile v naši sobi, se pogovarjale in igrale karte. Spet so nas zbrali pred hotelom in nam povedali, da imamo izziv. Dali so nam kompas in nam povedali, naj sledimo zemljevidu.

Teh par dni v Kranjski Gori se rada spominjam.

Aurora Fabčič, 9. a

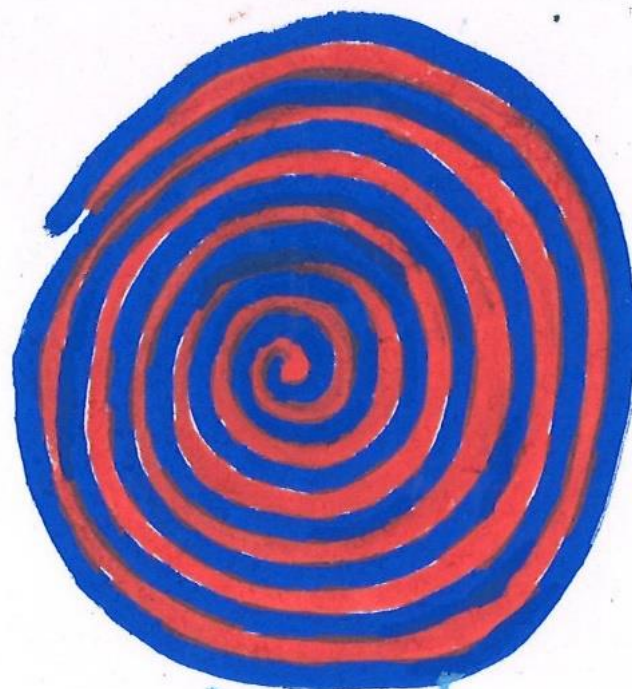

Naše potovanje v Ljubljano je bilo polno zabave in začelo se je že pred našo šolo, kjer smo čakali na avtobus. Med vožnjo do naše prestolnice smo lahko uporabljali mobilne naprave, kar mi je bilo zelo všeč, saj učitelji redko dovolijo uporabo mobilnih naprav. Še posebej sem bil presenečen, ker je ena izmed učiteljic, ki jih sploh ne dovoli, potovala na drugem avtobusu.

Ko smo prispeli v Ljubljano, smo najprej pojedli malico in nato odšli v Hišo iluzij. Ta hiša se mi je zdela zelo posebna, saj sem bil zelo radoveden, kaj me tam čaka. Med najbolj zanimivimi stvarmi je bila temna soba z mostom, okrog katerega so se svetile barve. Ko sem stopil na most, sem se počutil, kot da imam vrtoglavico, kar mi je bilo zelo zabavno. Druga zabavna stvar je bila, ko smo vstopili v prostor, kjer je bila kopalnica narobe obrnjena. Ko me je sošolec slikal in mi pokazal sliko, je izgledalo, kot da sem pritrjen na napačno stran kopalnice. Ko smo zaključili z obiskom Hiše iluzij, smo odšli v Hišo eksperimentov. Tam nam je gospod predaval o zvoku in ko sem slišal, kako deluje, sem bil zelo presenečen, saj sem se naučil veliko novih stvari. Zabavna stvar je bil tudi stroj, ki je testiral, kdo ima hitrejši reakcijski čas. Moji prijatelj je bil hitrejši od mene.

Na poti nazaj v Vipavo sem pregledal slike, ki sem jih posnel med potovanjem. Našel sem veliko smešnih slik, ki mi bodo ostale za vedno.

David Koren, 9. a

Najboljši trenutki v šoli so bile ekurzije. Iz 7. razreda Kranjska Gora, 8. razreda kopanje v Atlantis v Ljubljani in še mnogo drugih.

V Kranjski Gori smo preveč hodili, ampak v sobah je bilo zabavno. Spomnim se, ko si je sošolec umival zobe in zobno pasto pljuval kar skozi okno. Spali nismo dovolj, ker smo se celo noč pogovarjali in smejali.

V 8. razredu smo šli v Atlantis. Razdelili so nas po skupinah, a na srečo sem bil v skupini z mojimi najboljšimi prijatelji.

Tam smo igrali odbojko, plavali, šli smo v savno, kjer smo se špricali z mrzlo vodo.

Tudi ko ni ekurzij je v šoli zabavno. Spomnim se, ko je prijatelj pri likovni umetnosti želel skočiti čez mizo, a jo je med ponesrečenim padcem zlomil. Ali pa ko sva jaz in moj sošolec šla zadnji šolski dan pri športni oblečena pod tuš in se špricala z vodo. Nekateri učitelji niso bili prav veseli, nekaterim pa je bilo smešno.

Ni še konec šolskega leta, tako da bo še veliko dobrih spominov.

Elija Curk, 9. c

V osmem razredu smo marca odšli v London. Že zgodaj zjutraj smo se zbrali pred šolo v Vipavi in z avtobusom odšli na letališče v Ljubljani.

Pot v Ljubljano se je zelo vlekla. Z nami je šla šola iz Celja. Ko smo prišli na letališče, nas je čakala prijava. Ko smo se prijavili in oddali prtljago, smo skupaj približno dve uri čakali na varnostni pregled. Sledilo je čakanje na letelo. Leteli smo z letalsko družbo Ryanair. Let

je bil precej zanimiv in razgled je bil prekrasen, kljub temu da so bila okna umazana. Leteli smo približno eno uro in trideset minut. Po pristanku smo se zbrali pred klopami in čakali na avtobus. Avtobus nas ni peljal takoj do hotela, temveč smo se tam nastanili šele zvečer in se samo vrgli na postelje in zaspali. Zjutraj je bil nov dan in s tem tudi nove dogodivščine. Ko smo pojedli zajtrk, smo se ob osmih zjutraj odpravili na železnico. Ogledat smo si šli naravoslovni muzej, kjer smo videli okostja in mnoge druge stvari povezane z naravo. Vmes smo imeli tudi prosto za hranjenje in slikanje. Ogledali smo si tudi muzej voščenih lutk Madame Tussaud in tam videli veliko znanih oseb. Zadnji dan zvečer smo si ogledali muzikal Mamma Mia. S Celjani smo se spoznali in smo bili skoraj vedno skupaj. Spoznala sem Gajo, s katero sva si kupili enako igračko za spomin.

Ko smo prišli nazaj v hotel, je bilo že pozno, zato smo šli samo spat, ker smo morali zjutraj že oditi na letališče. Pristali smo na letališču v Benetkah, pot je bila zelo žalostna, saj smo vedeli, da se ne bomo več videli s Celjani. Na avtobusu smo skoraj vsi spali. Ko smo prispeli pred šolo v Vipavi, so nas prišli starši iskat ter nas odpeljali spat.

Ta izlet se mi je zdel zelo zabaven, saj smo se med seboj bolje spoznali in sklenila sem veliko novih prijateljstev. Ostalo je veliko spominov ter novih izkušenj. Izlet bi z veseljem ponovila.

Gaja Furlan, 9. a

Osnovna šola se končuje, v tem času se je zgodilo veliko lepih trenutkov. Opisala vam bom enega, ki se ga še posebno rada spominjam.

Bil je skoraj običajen šolski dan v 1. razredu. Ne ravno običajen, samo lep. Ko sem se zjutraj zbudila, sem se kot ponavadi najprej preoblekla, nato pojedla zajtrk ter si umila zobe. Kasneje me je eden od staršev peljal v šolo.

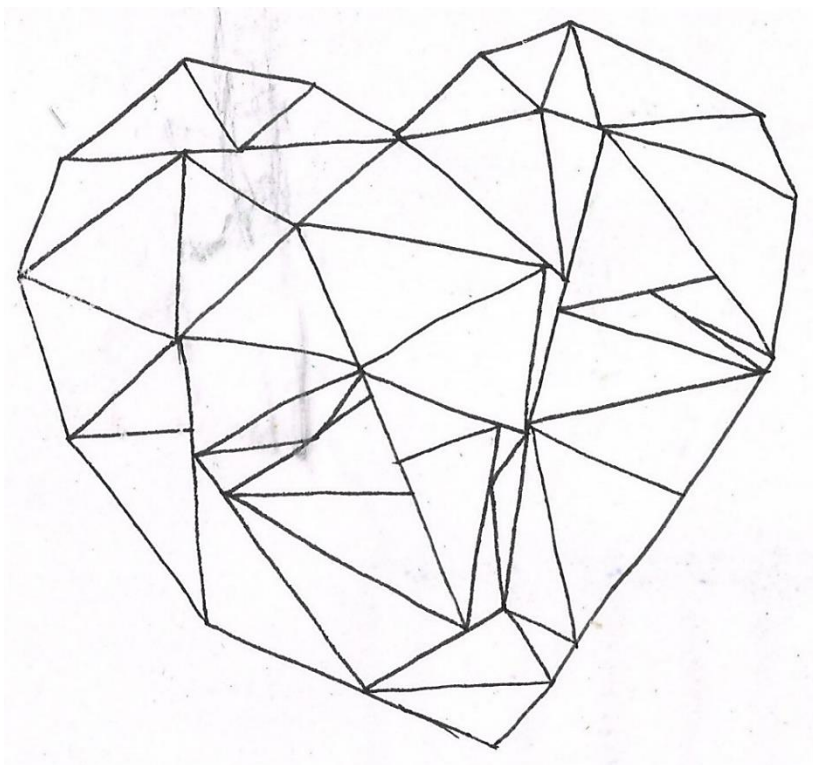
V šoli smo se najprej razdelili v skupine, nato pa je vsaka izmed skupin počela, kar je učiteljica ukazala. Nekateri so valjali testo, nekateri pa smo morali najprej olupiti, nato pa nam je učiteljica pomagala še naribati jabolka, saj smo delali jabolčni štrudelj. Ko smo maso položili na testo, ki ga je prejšnja skupina razvaljala, je učiteljica testo in maso previdno zavila v štrudelj.

Ker nam je nekaj testa ostalo, se je učiteljica odločila, da naredimo tudi čokoladne žepke. Učiteljica je nekaj učencev prosila, naj gredo v kuhinjo vprašati za čokolado, ki jo je prinesla s seboj, če bi se to slučajno zgodilo. Ko so učenci, ki jih je učiteljica prej poslala v kuhinjo, prišli nazaj, nam je začela razlagati, kaj bomo počeli. Vsi smo se zelo razveselili, saj čokoladne žepke v šoli jemo malokrat.

Ko smo obe pecivi končali izdelovati, ju je učiteljica odnesla v kuhinjo, kjer so ju kuharice dale peči. Naslednji dan smo ob kosilu dobili tudi pecivi, ki smo ju naredili prejšnji dan.

Če bi imela možnost ta trenutek ponoviti, bi ga ponovila z velikim veseljem. Saj me spomni, kako lepo se lahko imaš, ko se družiš s prijatelji ali počneš kaj zabavnega.

Hana Vovk, 9. a

Čeprav smo v šolskih klopek že devet let, se še zmeraj najbolj spomnim ekskurzije v prvem razredu, ko smo odšli na neko čudovito kmetijo.

Še zmeraj se spomnim, kako sem bila vznemirjena, saj sem se prvič peljala z avtobusom. Navdušena sem bila nad tem, koliko prostora je v njem. Ko je avtobus končno ustavil na željeni postaji, nihče ni vedel, kje smo in kam gremo. Nedolgo po tem smo prišli na veliko čudovito kmetijo, kjer nas je pričakal starejši par.

Najprej nas je gospod peljal v prostor, kjer se prideluje moka. Pokazal nam je celoten postopek pridobivanja moke. Seveda smo tudi sami vse poskusili. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem tolkla pšenico z namenom, da bi semena padla iz stebela. Ko smo semena ločili, smo jih morali še zdrobiti, da bi dobili moko. To je bila enkratna izkušnja, saj pred tem nisem tega nikoli videla, sploh pa ne poizkusila.

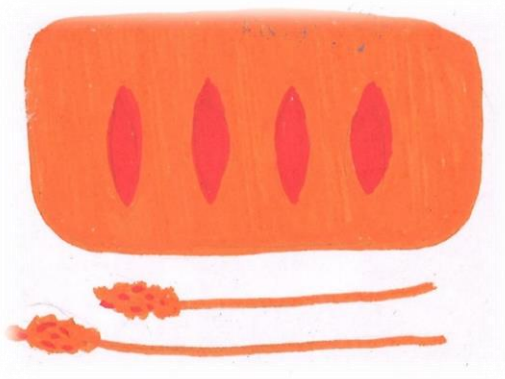
Nato nas je prevzela še gospa, ki nas je peljala v staro črno kuhinjo. Vsakega je čakal kupček moke, v katerega smo naredili jamico. Gospa nam je prinesla ostale sestavine, da smo lahko zamesili testo. Zelo mi je bilo zanimivo, kako smo testo zamesili kar na mizi in nismo potrebovali nobene posode. Vzhajano testo smo oblikovali v žemljico ter iz ostankov testa oblikovali črko in jo položili na vrh žemljice. Prijazna gospa je vse žemljice položila v staro krušno peč, da so se spekle.

Medtem smo si ogledali domače živali. Meni osebno so bili najbolj všeč poniji, saj sem si vedno želela enega.

Ko je bil kruh pečen, smo se vsi grebli, da bi dobil svojo žemljico čim prej. Poslovali smo se od zelo prijaznega para in odšli proti avtobusu. Vsi smo na skrivaj poskusili sveže pečen domač kruh.

Ta ekskurzija mi je bila zelo všeč. Z veseljem bi jo ponovila. Od takrat naprej še vedno vem, kako se speče kruh in kako dobimo moko.

Katja Čehovin, 9. b

Opisal vam bom najlepši in najbolj smešen izlet, kar sem jih doživel. Na začetku sem mislil, da bo izlet zelo brezvezen in da se bom dolgočasil ves čas, ampak sem se zelo motil.

Na izlet v London smo se odpravili 14. 3. 2024 ob peti uri zjutraj. Težko se spomnim dogodkov do letališča, ker sem bil zelo utrujen sem večino poti prespal. Na letališču me je prebudil Mark, ko mi je tulil na uho. Na letališkem pregledu sem se večkrat spotaknil ob svoj kovček in ker sem bil očitno tako smešen, se mi je še varnostnica začela smejati. Vendar, da ne bom predolg, bom preskočil na drugo noč v Londonu.

V hotelski sobi smo bili: jaz, Anže, Tim in Tine. V hotel smo prišli ob deseti uri zvečer. Bili smo zelo utrujeni, ampak nismo mogli zaspali, zato smo prižgali televizor in gledali razne oddaje in se hecali, kdo zgloda bolj utrujen. Potem je Anže pogledal na uro in vsi smo bili presenečeni, ko smo izvedeli, da je ura že ena zjutraj. Jaz, Tim in Anže smo se odpravili spati, ampak Tine nam ni dal mira, zato smo se odločili, da se umaknemo od njega. Odšli smo vprašat Marka in njegove prijatelje, ali lahko prespimo pri njih, ampak so rekli, da nimajo prostora in se nam opravičili. Ura je bila že dve zjutraj in odločili smo se, da gremo v kopalnico in bomo poskusili tam zaspali v miru. S sabo smo vzeli en liter neke pijače in smo si naredili prenočišča. Ta noč je bila zelo zabavna, spali nismo popolnoma nič. Smejali smo se en drugemu in pili tisto pijačo do štirih zjutraj in nato zaspali.

Na zajtrk smo zamudili in zato je bila vodička zelo jezna. Njen bes pa je popolnoma izbruhnil, ko ji je Tim rekel: »Pa umirite se, no.« Zaradi te izjave smo skoraj ostali brez popoldanskega in večernega prostega časa. Ko smo se vrnili v hotel, smo imeli veliko dela s tem, da smo utišali Tineta, ker je bil preglasen. Vsi smo utihnili, ko smo zaslišali trkanje po vratih. Anže je šel pogledat, kdo je in ko je odprl vrata nas je učiteljica nadrla, zakaj smo tako glasni in nato je odšla.

Naslednji dan smo se zbudili ob sedmi uri zjutraj in odšli na zajtrk, nato smo se oblekli in spakirali vse stvari, ki smo jih prinesli s sabo. Med zadnjim izletom v Brighton smo se zelo dolgočasili in komaj smo čakali, da se odpravimo domov.

Na letalu sem prespal celo pot. Zbudil sem se ko smo pristajali. Na letališču sem poklical domov, da sem sporočil, da smo pristali in da bomo čez eno uro v Vipavi. Na avtobusu

sem tudi spal celo pot in zbudili so me v Vipavi. Domov me je peljala mama in ko sva prišla v Vrhpolje, sem se samo zavalil v posteljo in sladko zaspal.

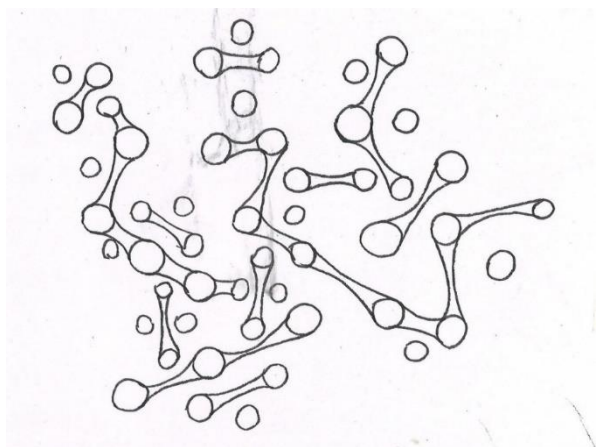
Ta izlet v London si bom zapolnil do konca življenja, res sem doživel marsikaj lepega in si ne predstavljam, kaj bi bilo, če ne bi odšel na to potovanje. Z veseljem priporočam ta izlet vsem mlajšim generacija, seveda če bo učiteljica Sonja še vedno organizirala ta izlet, ker je res eno nepozabno doživetje, ki se ti vtisne v spomin in ti vzbuja lepe občutke.

Leopold Pavlin, 9. b

Ah, šolski dnevi! Saj veste, tisti časi, ko smo se bolj kot na učenje osredotočali na to, kdaj bomo lahko iz razreda pobegnili v svet prostega časa. Ampak med vsemi dolgočasnimi urami in obupnimi testi je bila ena stvar, ki je vsak teden popestrila naše šolske dneve.

Ure fizike in kemije z gospodom Jamškom. Bilo je v osmem razredu, ko smo prvič spoznali tega zabavnega učitelja. Znan je po svoji ljubezni do poučevanja fizike in kemije in po neprekosljivem humorju. Ko je prvič vstopil v razred, smo bili vsi pripravljeni na še eno dolgočasno predavanje o Newtonovih zakonih, ampak on nas je takoj presenetil. Vsaka njegova ura je bila nekaj posebnega, nepozabnega. Najsuhoparnejše teme je naredil zabavne in polne smeha.

Nekega januarja 2023 pa sprva ni bilo tako veselo. Namesto zabavnega učitelja je v razred vkorakal nihče drug kot gospa Mojca Habič, ki je strah in trepet naše šole. Sporočila nam je, da bo učitelj zamudil zaradi snežne nevihte. Bili smo obupani, še ena ura z nič smeha in klepetanja. Celih dvajset minut smo držali pesti, da se Samu uspe pripeljati do šole. In navsezadnje res, učitelj Samo je potrkal na vrata in vstopil. V trenutku je bil razred poln veselja.

Gospa Mojca je zapustila razred in mi smo nadaljevali uro z največjim veseljem. Razlagal nam je o elementih v periodnem sistemu, kovalentnih in ionskih vezeh ter izotopih.

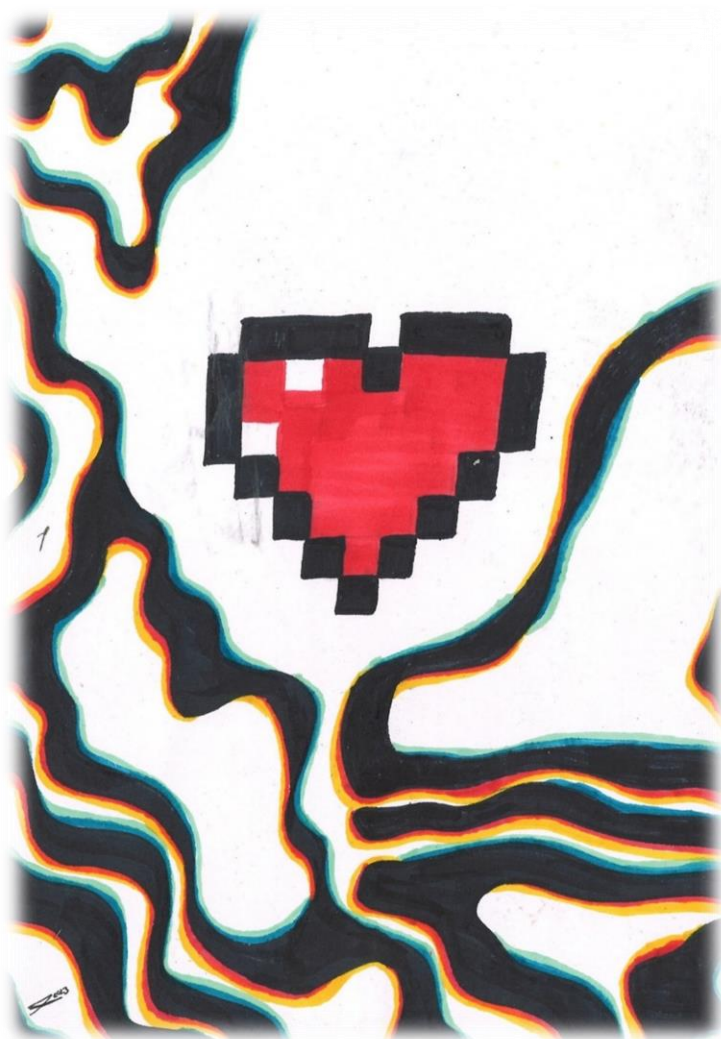
Učitelj Samo mi bo ostal v najlepšem spominu v vseh letih osnovne šole.

Pavel Strlič, 9. a

Za mano je devet let polnih uspehov, skupnih dogodivščin, lepih pa tudi težkih trenutkov. Vsak dan sem preskočila novo oviro, se veselila novih uspehov ali pa smo se skupaj smejali novi neumnosti, ki je bila pri nas skoraj zagotovljena. Teško je okronati enega od mnogih lepih spominov oziroma trenutkov, a tukaj je zapisan tisti, ki mi bo za vedno ostal v spominu.

To je dan, ko smo zmagali v bitki za ključ. A vse se je začelo že par dni prej, saj so lanski devetošolci nekajkrat med uro vstopili v naš razred in nam na tabli pustili namig na listku papirja. Te namige smo skrbno zbirali in vsakega posebej v našem razredu do potankosti preučili in predebatirali. Doma sem jih celo prilepila na tablo in dolgo strmela v njih, saj sem poskušala razumeti, kaj pomenijo.

Dobro se spomnim, kako navdušene in vesele smo bile jaz in še nekaj sošolk, ko smo našle povezavo med namigi pri uri likovne umetnosti. Ti namigi nam na koncu niso ravno olajšali dela, a vseeno je bilo odkrivanje različnih razlag in zapletenih teorij o namigih eden od mojih najljubših trenutkov iz šolskih klopi. Na dan predaje ključa smo dekleta že zgodaj zjutraj poskrbele za našo igralno figuro. To je bil naš sošolec, ki smo ga oblekle v krilo, naličile in mu spele lase. Polna upanja in želje po zmagi sem se nato z ostalimi sošolci odpravila na igrišče. Tam je bilo že vse pripravljeno za začetek. Val veselja in zagnanosti po vsakem pravilno odgovorjenem vprašanju je bil nepopisljiv. V zadnjih minutah tekmovanja sem ugotovila, da bo zmaga mogoče naša, in res je bila. Z glasnim in prešernim vzklikom smo skupaj skočili v zrak, nato smo stekli proti našima zmagovalcema. Za ceno zmage smo bili na igrišču obliti z vodo in peskom, zatem smo skupaj opazovali, kako je bil lesen »cvek« zajet v plamenu ognja. V šolo smo se vrnili premočeni in umazani, kot da bi se sprehodili skozi peščeno nevihto; kamorkoli smo šli, smo za sabo puščali mokro sled peska. V garderobi, kamor smo se šla dekleta preobleč, je nastala prava poplava, a

tudi pri pospravljanju ni manjkalo smeha in zabave. Vsi popisani smo se zmagoslavno poslovili in se naslednje jutro ponosno vrnili nazaj v šolo.

Med vsemi spomini, ki sem ji spletla skozi zadnjih devet let, mi je ravno ta ostal v spominu, ker smo bili uspešni skupaj, kot razred. Verjamem, da nas čaka veliko lepih trenutkov tudi v našem naslednjem poglavju, v srednji šoli. Vedno sem vedela, da bo prišel dan, ko bomo stali eden po eden in držali prihodnost v svojih rokah. Toliko sanj, toliko načrtov. Vedno sem tudi vedela, da bo po vseh teh letih veliko sreče in solz, a nikoli si nisem mislila, da bom odšla s takšnim veseljem, a takšno grenkobo. Težko se je posloviti od hodnikov, ki smo jih prehodili, od stopnic po katerih smo sopihali, od učilnic, v katerih smo rasli in jih na koncu tudi prerasli. A najtežje se je posloviti od ljudi, ki so nas naučili rasti.

Naš film se tu sicer zaključi in premikati se moramo naprej, vsak po svoje, neznano kam, a ti spomini nas bodo vedno pripeljali nazaj na ta kraj, kraj, ki smo ga devet let želeli zapustiti, zdaj pa ga ne želimo pozabiti. Te trenutke bom za vedno držala v srcu, ne glede na to, kam grem in kakšna bo pot.

Monika Kete, 9. b

15. 5. 2024 sem začela pisati spis, v katerem sem opisala moje najlepše trenutke v šolskih klopeh. No, zelo težko mi je izbrati le en najljubši trenutek, zato sem se odločila in sem napisala kar več trenutkov.

Eden od mojih najljubših trenutkov je bil med uro likovne. Bila je normalna ura in učiteljica nam je razlagala, kaj bomo počeli. Medtem ko nam je razlagala, je moj sošolec Žiga šel iskat list papirja. Ko se je vrnil, se je odločil, da bo do nas prišel tako, da bo skočil čez mizo. Ampak ko je skočil, je padel in še miza se je zvrnila na njega. Vsi smo se začeli smejati, še posebej pa jaz, Tinkara, Tina in Blaž. Učiteljica pa je začela kričati na Žiga in ga je vprašala, ali je normalen. Nato ga je poslala po hišnika, saj smo ugotovili, da je klop tudi zlomil. On pa je samo šel ven in se ni vrnil na uro.

Naslednji dogodek se je zgodil pa meni osebno. Bili smo na letališču, ker smo odhajali iz Londona nazaj v Slovenijo. Medtem ko smo hodili, sem zagledala otroka, ki je vlekel za sabo svoj kovček. Tako sem bila osredotočena na tega otroka, da sem pozabila gledati naprej in sem se zaletela v steber s tako silo, da sem skoraj padla. Ozrla sem se okoli in zagledala vse ostale, ki so se mi smejali. Žiga se mi je najbolj smejal in mi reke: » Zdaj si mi polepšala cel London.« Še učiteljice so se mi smejale, mene pa je bolela glava.

Moj najljubši trenutek, ki se mi je zgodil letos, je bil na zadnjem šolskem pohodu. Šli smo s šolo na pohod na Golake. Najprej so nas do neke točke pripeljali z avtobusom, nato smo naprej morali hoditi peš. Hodila sem z Gajo, Žigom, Timom ... in se imela zelo lepo. Čas osnovne šole bo za vedno moj čas.

Maja Fabčič, 9. b

V vseh devetih letih osnovne šole se je zgodilo ogromno, a ob istem času nič. Imela sem veliko vzponov in padcev, zdaj pa je končno konec in moram reči, da ni bilo vse tako črno-belo, kot se mi je včasih zdelo. Seveda je imel vsak težka obdobja, ki so mu počrnila pogled na svet in prihodnost ter potemnila tudi lepe spomine. Nekateri preživljajo ta težka obdobja ravno zdaj – v tem trenutku. A ko jih prebrodiš in spet gledaš nazaj, na lepe spomine ter trenutke, se ti nariše pristen nasmeh na obraz, saj si hvaležen, da so se zgodili. Eden od tako nedolžnih, a zame neprecenljivih, trenutkov je bil končni izlet v prvem razredu, ko smo šli v živalski vrt. Če sem popolnoma iskrena, se živalskega vrta samega sploh ne spomnim. Vsi dogodki, ki so naredili ta izlet poseben, so se zgodili na avtobusu – na poti tja. Spomnim se, da sem se šalila z mojo takrat najboljšo prijateljico. Smejali sva se tako naglas, da so naju učiteljice kregale, saj smo nehote zbudili nekaj spečih sošolcev. Še danes ne morem verjeti, da je od takrat minilo celih 8 let. Nisem si mislila, da se lahko tako živo spomnim nečesa, kar se je zgodilo tako dolgo nazaj.

Drugi najlepši dogodek pa seže že v letošnje leto, ko smo šli v London. Upam si trditi, da je bil to moj najboljši teden mojega življenja in mi bo za vedno grel srce vsakič, ko bom pomislila nanj. Prvič sem letela z letalom, prvič sem šla tako daleč od doma, prvič sem pila kavo v kavarni Starbucks. Spoznala sem tudi nekaj novih prijateljev, ki jih imam še zdaj in z njimi preživljam nekaj prostega časa. Zgodilo se je tudi veliko nenavadnih stvari. Ena od teh je tudi dogodek na Oxford Street, ko je moj prijatelj po nesreči pljunil želatino vame in takoj za tem je k nam prikorakal stric ter mojemu prijatelju zatlačil robček v majico.

Seveda je bilo tudi veliko malih, naključnih ter lepih dogodkov med prvim in zadnjim letom šolanja. Osnovna šola je bila polna ovinkov in ovir, včasih prepadov in velikih avantur, a vesela sem, da mi je uspelo preživeti do konca. Če bi lahko vse ponovila, verjetno ne bi, saj hočem iti naprej in začeti novo življenjsko poglavje.

Lisa Marolt, 9. b

Nekega dne smo se v učilnici 9. c razreda pogovarjali o šolskem izletu v London. Sedaj vam bom povedala nekaj prigod s te ekskurzije.

V soboto, 19. marca 2023, ob 6. uri zjutraj smo se izpred šole z avtobusom odpeljali do

letališča v Ljubljani, kjer smo spoznali nekatere učence iz Celja, saj je tudi celjska šola imela to ekskurzijo. In nato smo se odpravili z letalom v London. Tam se je vse začelo.

Ne bom vas dolgočasila in dolgovezila s tem besedilom, temveč bom povedala samo moje najljubše trenutke. Prvi najljubši trenutek je bil, ko smo prispeli do hotela in se razporedili po sobah. Z mano v sobi so bile še Mei, Tina in Vita. Ugotovile smo, da je soba Blaža, Gašperja in Žige le par korakov stran od naše. S Tino, Mei in Vito smo prvič poskusile neke čudne bombone v obliki rib, ki niso bili preveč dobri, zato smo jih porinile v sobo Blaža, Gašperja in Žige. To pa ni bila najboljša ideja, saj smo se zbudile s trkanjem na vratih naše sobe. Bil je Blaž. Vita mu je odprla vrata in gumijaste ribe so nam priletele v glavo.

Drugi najljubši spomin se je zgodil v Camden Townu. Tam so vsi, razen mene in Mei, poskušali novo hrano na stojnicah. Bili sva zelo lačni, a nisva želeli tvegati, da nam hrana ne bi bila všeč. Zato sva se odločili, da greva na pico. A ko sva dobili hrano, sva morali jesti na stopnicah pred neko stavbo sredi ničesar, saj so bile vse mize polne. Ko sva jedli, so do naju prileteli ptiči. Nato sva si kupili enake ovitke, ki me bodo za vedno spomnili na to.

Tretji najljubši spomin pa je s Time squara, kjer smo imeli malo prostega časa. Večino časa v Londonu sem preživela z Mio in Mei. Ko smo bili na Time squaru, sta bili tam tudi dve temnopolti ženski, ki sta govorili, da lahko molita za našo družino. Z Mio sva šli k njima in se jima pridružili. Ko je minilo nekaj časa, je bil tam velik krog učencev iz naše šole, ki se jima je pridružil v molitvi. Tega dne sem se tudi zelo dobro ujela s tremi puncami iz Celja, to so bile Tjaša, Neli in Hanna. S Tjašo sem še zdaj zelo dobra prijateljica.

Zdaj pa še četrti in zadnji spomin. Ta trenutek se ni zgodil nekje v mestu oz. zunaj, ampak se je zgodil znotraj sten hotela v Londonu. Zadnji večer spanja v Londonu je bil nor. V sobi Blaža, Gašperja in Žige je bilo ogromno ljudi, vključno z mano. Tam smo bili, da bi proslavili uspešen izlet v Londonu. Jaz, Hana in Gaja smo ostale najdlje. Okoli 3. ure zjutraj sem se odločila, da grem nazaj v našo sobo, da bi imela malo miru. A v naši sobi tudi ni bilo miru, tam je bilo približno 8 ljudi. Ne vem do kdaj so bili tam, ampak vem pa, da tisto noč nisem dobila skoraj nič spanca.

No, in to je to. Upam, da ste v mojih spominih vsaj približno toliko uživali kot jaz, ko se je vse to dogajalo.

Tjaša Kosmač, 9. c

Moja osnovnošolska pot se končuje, veliko spominov sem ustvarila, veliko lepih in nepozabnih doživetij se mi je pripetilo v teh devetih letih.

Zadnji spomin, ki se mi bo za dolgo usedel v srce, je miklavževanje. S sošolci smo dobili idejo, da se na Miklavžev dan preoblečemo v angelčke in hudičke in obdarimo otroke v vrtcu in šoli z bonboni. Našega obiska pa so se razveselili tudi v VDC-ju.

Ta dan je bil poln nasmehov in veselje otrok mi bo še dolgo ostalo v spominu.

Nepozabne pa bodo ostale tudi ure biologije, ko sva s Hano vso svojo domišljijo ob obravnavi snovi iztislili na list papirja. Risali sva ribe, rakce, alge, spužve in potem ta list prilepili na hrbet sošolca. Žiga je tako večkrat nevede na svojem hrbtu nosil akvarij, čebelnjak ali pa celo mravljišče. Vse te najine risbice pa zdaj krasijo vrata v učilnico biologije.

Smeha in zabave v teh devetih letih res ni manjkalo.

Tina Fabčič, 9. c

Osnovna šola je bila polna nepozabnih trenutkov in dogodkov, ki so tudi pripomogli k temu, da sem danes takšna, kot sem.

Najbolj so se mi v spomin vtisnile ekskurzije, ko smo kljub teženju učiteljev ostali budni cele noči in se zabavali. Najbolj nepozabne so bile tiste v London, na Češko in v Kranjsko Goro.

V Londonu smo se družili z vrstniki iz Celja in z njimi ustvarili kar nekaj novih prijateljstev. Na Češkem smo se spet srečali z vrstniki, ki smo jih na naši šoli gostili v začetku šolskega leta.

Najbolj se mi je vtisnila v spomin škatla v njihovem znanstvenem muzeju. Ta naj bi zadušila zvok, zato smo si s prijateljicami v njej dale duška in na vsa glas kričale. Zunaj smo ugotovile, da to sploh ni bilo res in so naše iz življanje slišali prav vsi.

Najbolj bom pogrešala šolske dneve s svojo najboljšo prijateljico in sošolci. Vedno smo držali skupaj. Ko se je učitelj jezil na enega, se nam je zdelo, da se jezi na vse nas. Za posebne dogodke smo se enako oblekli, skupaj smo zamujali k uram, se med njimi zabavali in veliko klepetali. Zabavno je bilo, ko so fantje med poukom igrali karte, se tepli, kričali in tako zapravljali uro.

Res bom pogrešala te trenutke.

Vita Vidrih, 9. c

Dobri in slabi trenutki se vrtijo na filmskem traku, na katerem piše OSNOVNA ŠOLA.

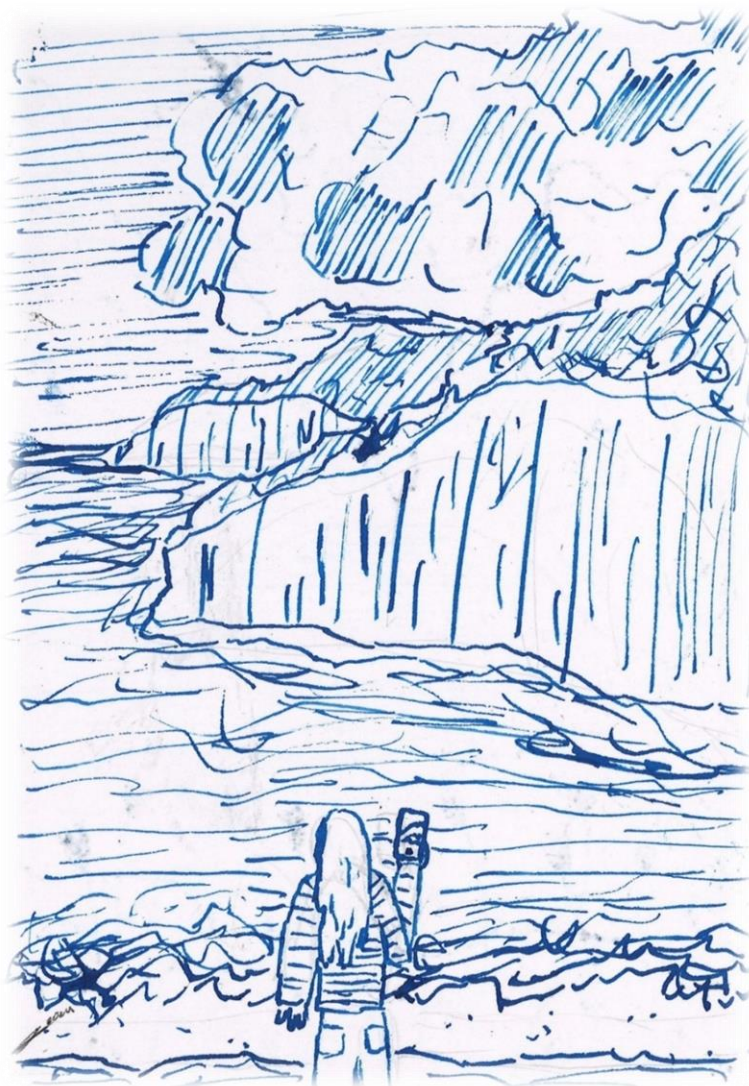
Lepi spomini so bili gotovo med urami fizike in kemije z učiteljem Samom Jamškom - njegova predanost poučevanju in sposobnost, da tudi najbolj zapletene fizikalne pojave naredi razumljive s posnetki iz vsakdanjega življenja.

Spomnim se dneva, ko smo se učili o delu. Učitelj Samo je prosil sošolko, naj

prime stol in ga drži naravnost v zrak in nam s tem poskusom razložil zakonitosti o delu. Eden izmed najbolj osebnih in dragocenih trenutkov pa se je zgodil, ko sem imel težave z razumevanjem snovi. Bili smo tik pred pomembnim testom, jaz pa sem bil popolnoma zmeden glede gravitacijskih sil in svetlobe. Po pouku sem ga prosil za pomoč in takoj mi je vse še enkrat razložil in mi dal kup nalog, ki so mi pomagale. Njegova pripravljenost pomagati in osebni pristop sta me resnično ganila in zato imam ure fizike in učitelja v najlepšem spominu.

Jan Zorn, 9. a

V šolskih klopek ni dobrih trenutkov, če pomislim na tiste, ko moraš poslušati učiteljico. Se pa kdaj zgodi tudi kakšen poseben in takemu sama pravim »moj trenutek«.

Na tisti dan smo imeli test iz kemije. Znala nisem ničesar in sem samo razmišljala, kako bi se izvlekla. A sreča je bila ta dan na moji strani. Naenkrat se je po hodniku zaslišala glasna glasba in v razred so vdrli vistarji. Zdelo se mi je, da jih je poslal sam bog in test iz kemije je bil rešen.

Nič kaj prijetni niso bili niti naši pohodi. Ko smo punce sopihale proti Golakom, je za nami potrpežljivo stopicala učiteljica Tea in nam dan polepšala z izjavo leta:

»Punce, to je samo sprehod.«

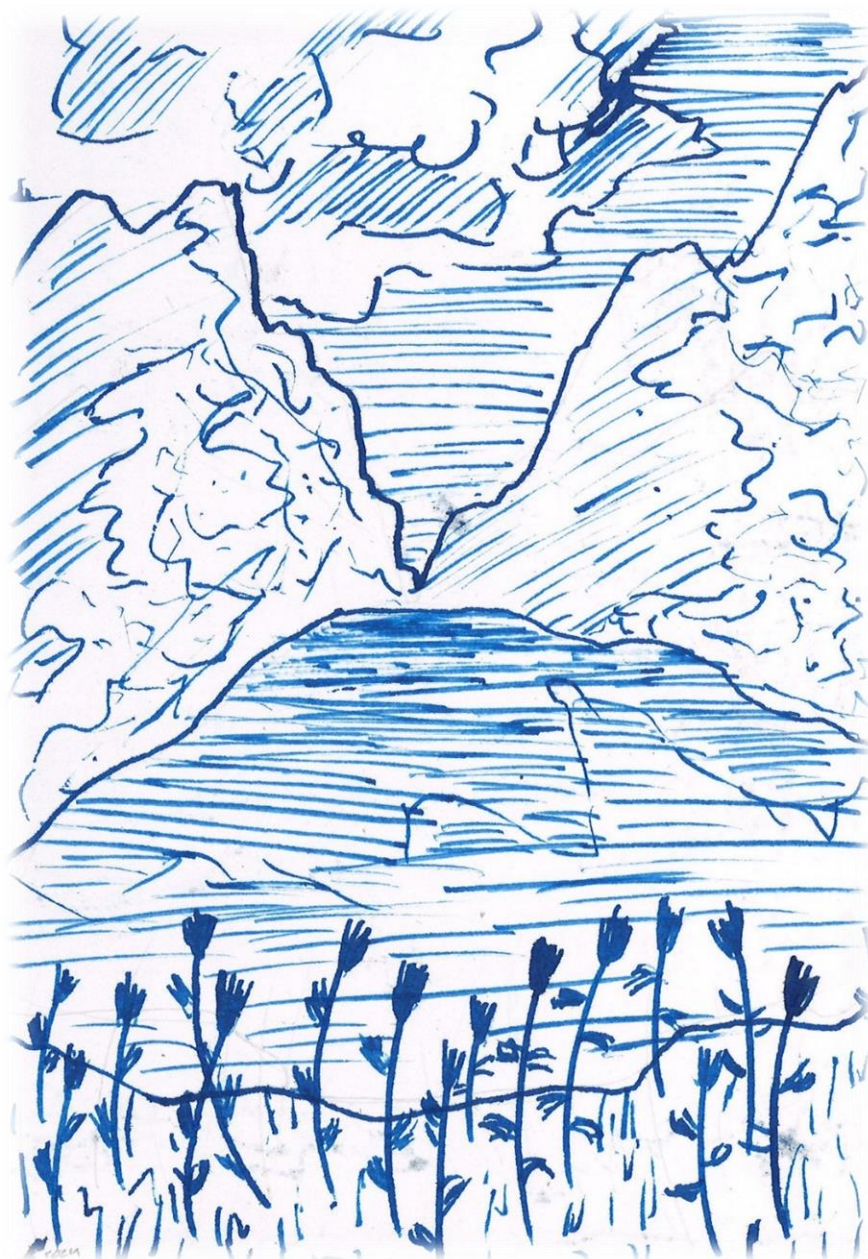
In še veliko je takih trenutkov, ki se jih bom z nasmeškom spominjala.

Sara Premrl, 9. c

Ko razmišljam o svojem času v osnovni šoli, se najprej spomnim ekskurzije v Kranjsko Goro. Ne vem, zakaj mi je prav ta ostala v spominu. Najbrž zato, ker sem od takrat čutila, da smo ena velika družina. Na tistem pohodu smo se povezali in si od takrat resnično pomagali in se spodbujali. Od takrat naprej sem čutila pravo povezanost s svojimi sošolci in naučila sem se, kako pomembno je imeti prave prijatelje in ceniti majhne radosti v življenju.

Zdaj komaj čakam, da začnem novo poglavje v svojem življenju. Imam velika pričakovanja in cilje, ki bi jih rada dosegla. Seveda me ob tem spremljajo tudi strahovi, saj je vsaka, še ne prevožena, pot zahtevna. Vendar sem se odločila, da bom vztrajala in se spopadla z izzivi, ki mi bodo prišli naproti. Verjamem, da lahko s trdom in predanostjo dosežem vse.

Viktorija Kovačević, 9. b

Zadnje trenutke preživljam s sošolci in sošolkami, polepšali so mi dolgočasne dneve in ustvarili lepe spomine.

Ne bom pozabila ekskurzije v Kranjsko Goro, tam smo se res povezali med seboj, mogoče prav zato, ker smo za malico jedli suh kruh in pili le vodo, spali pa smo v sobah, podobnih zaporu.

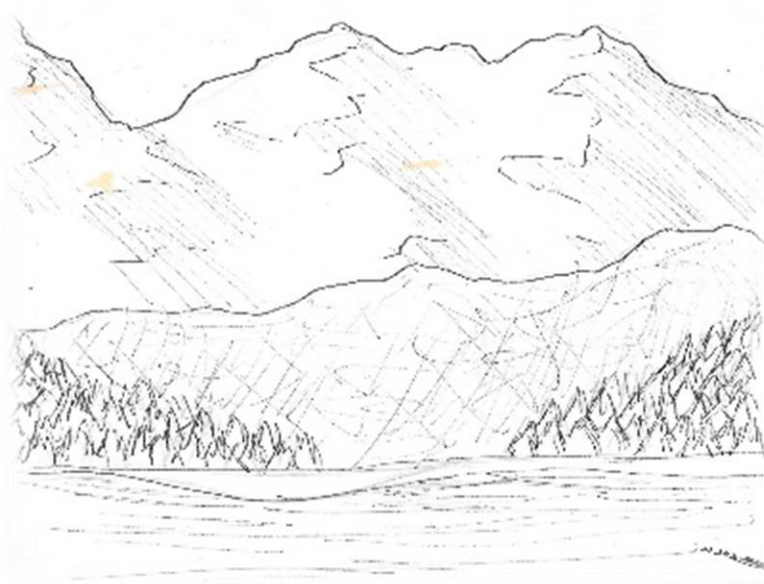
Nepozabne so bile tudi ure biologije, ko smo učiteljico vsakič tako razjezili, da nas je poslala na kosilo pet minut pred koncem ure.

Vesela sem, da sem devet let preživela v takem razredu in upam, da mi srednja šola podari prav takega.

Janja Kovač, 9. c

V sedmem razredu smo se za tri dni opravili v Kranjsko Goro in bilo je nepozabno. V treh dneh se je zgodilo marsikaj. Tamkajšnji učitelji so nam pripravili zanimive dejavnosti (npr. lokostrelstvo). Do desetih zvečer smo se lahko družili in se bolje spoznali. Od takrat naprej smo veliko bolj povezani, se spodbujamo, si pomagamo in dobro sodelujemo med sabo. Dobili smo tudi kakšno dobro idejo, jo predstavili ravnateljici, ona pa jo je podprla.

Tinkara Bago, 9. c

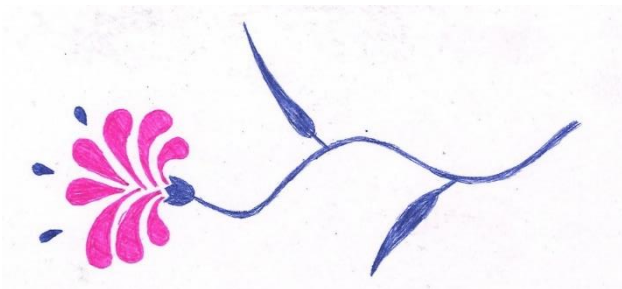

V Slovenijo sem prišel v osmem razredu. Nikogar nisem poznal, zato mi je bilo najprej nekoliko težko. Prvi dan je bil zelo stresen, saj sem moral spoznati nove sošolce in učitelje. Potem pa je bilo vsak dan lažje. V devetem razredu sem se že bolje počutil, ker sem že vedel več o ljudeh in šoli in bolje razumel slovenski jezik. Čeprav je bilo kdaj težko, sem vesel, da sem prišel v Slovenijo, saj sem lahko živel z očetom in se več družil z ostalimi sorodniki, ki so že živeli tu. Čeprav sem sem se tu šolal le dve leti, bom pogrešal sošolce in učitelje.

Aladdin Osmičević, 9. c

Zaključujem osnovnošolska leta, v katerih se je nabralo kar nekaj spominov. Moje šolanje se je pričelo na podružnici Goče, kjer sem doživela veliko lepih trenutkov s sošolci, saj smo bili le štirje. V spominu mi je ostalo, da smo lahko na Gočah po športnih dnevih ležali na tleh v telovadnici, v šoli v naravi so mi sovrstniki za rojstni dan podarili pladenj s podpisi, v sedmem razredu smo doživeli nepozabne trenutke v Kranjski Gori. V osmem razredu smo se za štiri dni odpravili v London, tudi zimovanje v devetem razredu mi bo ostalo v lepem spominu.

Mei Lulik, 9. c

Najbolj so mi v spominu ostala zadnja tri šolska leta. Rad sem se udeleževal šolski pohodov, filmskih predstav in drugih dejavnosti. Ne bom pozabil zimovanja in smučanja v devetem razredu in vseh dogodivščin, ki so nas tam še bolj povezale.

Tudi če sem kdaj imel slab dan, dobil slabo oceno ali sem se slabo počutil, se je vedno vse uredilo. S sošolci smo se skozi vsa leta zelo zblížali, zato jih bom pogrešal, ko bomo nadaljevali svojo pot vsak na drugi srednji šoli.

Miha Grohar, 9. c

V devetih letih se je nabralo mnogo spominov. Najbolj se spominim različnih dnevov dejavnosti, ki so bili dobra priložnost za to, da smo se med sabo še bolj povezali. Bivanje v Kranjski Gori, kopanje v Fiesi, obisk Trsta, potovanje v London in še mnogo drugega. V osnovnošolskih letih sem se imel zelo lepo.

Tadej Jež, 9. c

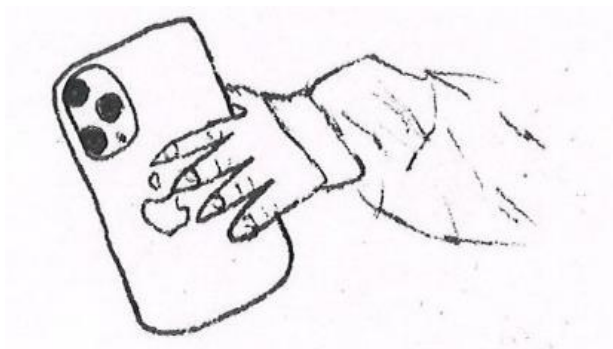

Moji nepozabni trenutki so se zgodili v učilnici fizike. Tam je bilo vedno veselo in sproščeno vzdušje. Tudi šole v naravi v Kranjski Gori ne bom pozabila – kljub mnogim pohodom je bilo lepo. Posebni so bili tudi športni dnevi, ko smo se vsi brezvoljni pojavili pred šolo, ko pa smo se začeli pogovarjati in ob tem smejati, je čas hitro minil. Osnovna šola mi bi ostala v lepem spominu. Pogrešala bom prijatelje. Učitelji so se za nas vedno potrudili in tudi od njih se bo težko posloviti. Brez dvoma bom pogrešala tudi kuharice in njihovo hrano.

Neža Jež, 9. c

Ne bom pozabil dneva, ko sva s prijateljem Žigom kljub prepovedi za šolo uporabljala telefon. Ravno takrat je prišla mimo gospa ravnateljica in zahtevala, naj ji izročiva telefon. Žigu sem hitro predlagal, da zbeživa, a on je na moje presenečenje ostal, saj se je ustrašil novega vzgojnega opomina. Čeprav je ravnateljica vztrajala pri svojem in mi grozila s klicem staršev, ji telefona nisem dal. Doma me je čakala že o vsem obveščena mama in zahtevala, da naslednji dan izročim telefon ravnateljici ter se ji opravičim. Kar nekaj tednov sem bil brez telefona.

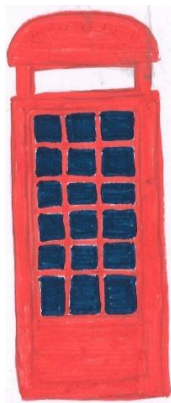

Gašper Martinuč, 9. c

Ko pomislim na pretekla leta, se spomnim naslednjih treh stvari:

- prve štirice pri matematiki v petem razredu in prijazne učiteljice, ki se je z nami igrala, smejala in ni dajala veliko domače naloge,
- šole v naravi v Kranjski Gori, saj smo zmagali na orientacijskem pohodu in za nagrado dobili čokolado,
- potovanja v London v 8. razredu.

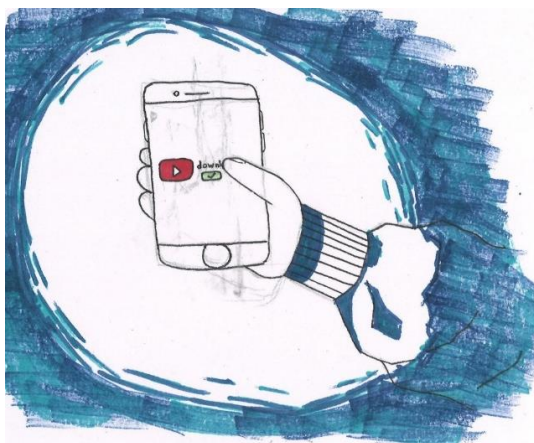
Pika Sardoč, 9. a

V osnovnošolskih klopek sem doživel lepe in tudi manj lepe trenutke. V času koronavirusa smo se šolali na daljavo. Namesto da bi se udeležil ure na zoomu sem večkrat spal, a kljub temu ohranil dobre ocene. Spomnim se nekajdnevnega bivanja v Kranjski Gori, obiskal sem London in videl veliko zanimivega. Spomnim pa se tudi nekega decembrskega dne v devetem razredu, ko sem bil nesrečni izžrebanec za ustno ocenjevanje pri dveh predmetih in pri obeh dobil slabo oceno.

Vseeno sem doživel veliko lepih trenutkov in upam, da bom s prijatelji iz osnovnošolskih let še ostal povezan.

Tim Nešković, 9. a

Ob zaključku osnovne šole imam mešane občutke. Ne vem, ali sem žalostna ali vesela. Teško so je ločiti od prijateljev, saj so se med nami stkale posebne vezi. Moji prvi prijatelji so bili sošolci na podružnici v Podnanosu, spomnim se sproščenih sprehodov v naravi. V šestem razredu smo se zaradi koronavirusa šolali na daljavo. Tega zagotovo ne bomo pozabili. Najbolj pa so živi moji spomini na deveti razred. Z nekaterimi drugimi učenci sem uživala na zimovanju in izboljšala svoje znanje smučanja, dobila pa sem tudi priložnost, da sem odpotovala v mesto Brno na Češkem ter spoznala mesto ter tamkajšnji šolski sistem (pri uri biologije smo secirali organe prašiča).

Hana Trošt, 9. b

V osnovni šoli sem doživela veliko lepega. Tudi jaz nisem pozabila bivanja v Kranjski Gori, izleta v London, zelo svež je še spomin na izmenjavo na Češkem, kjer sem spoznala novo prijateljico in skupaj z učiteljicami občudovala lepe fante. Najbolj bom pogrešala sošolce in šolsko hrano. V dobrem spominu mi bodo ostali tudi učitelji in učiteljice.

Gaja Mitrović, 9. c

Poleg pouka smo imeli v devetih letih šolanja mnoge dejavnosti, ki so nas učile in tudi povezovale. Ne bom pozabila izleta v Ankaran, tridnevnega bivanja v Kranjski Gori, obiska Verone in Benetk z izbirnim predmetom italijanščina. Všeč so mi bile tudi filmske in gledališke predstave, ki smo jih obiskali prav vsako leto. Posebno doživetje so bili tudi športni dnevi na morju.

Anja Škerjanc, 9. b

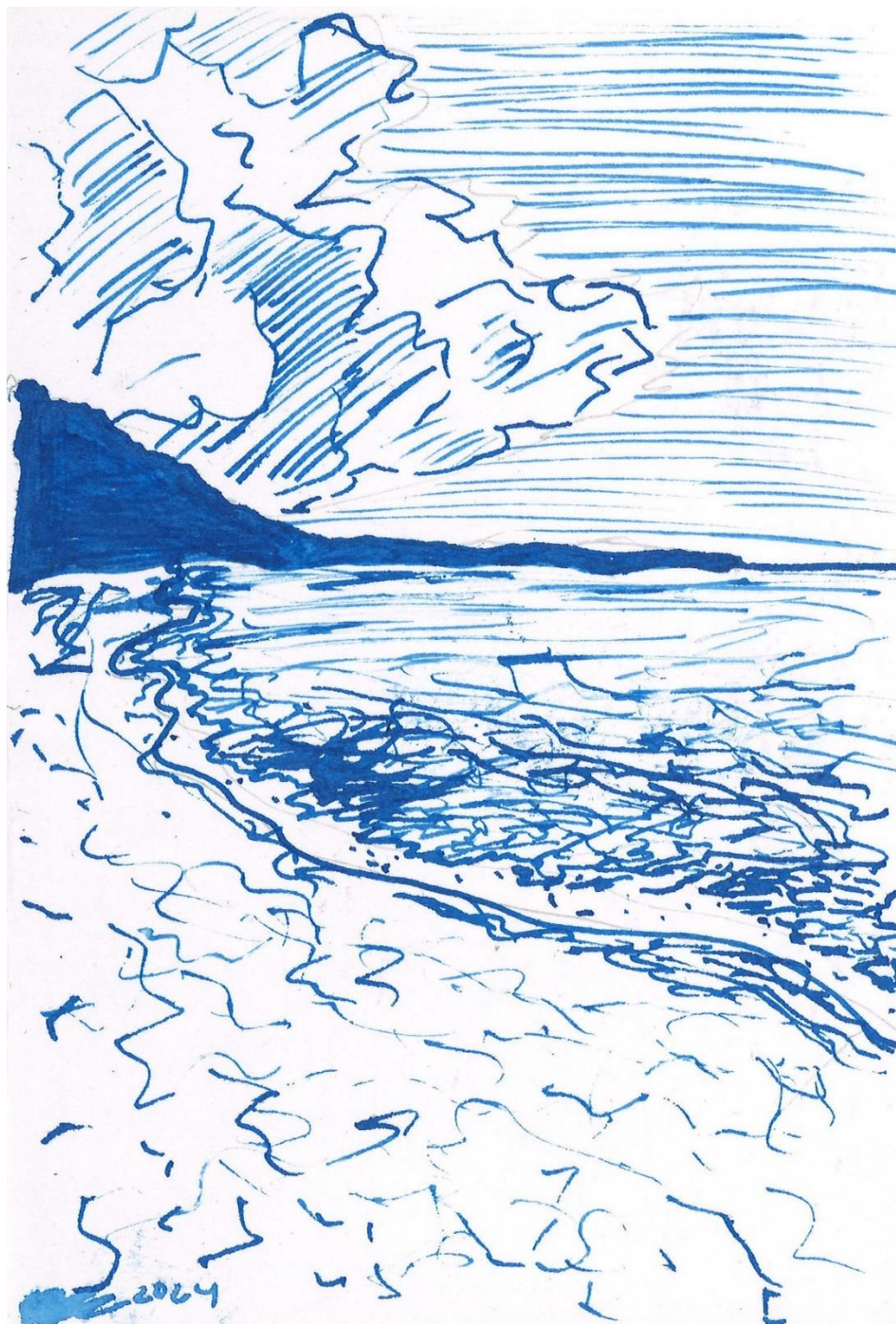

V osnovni šoli sem doživela lepe in tudi težke trenutke. Najbolj mi je v spominu ostal športni dan na morju v osmem razredu, ko smo sproščeno uživali v športnih aktivnostih. Pred nami je novo poglavje in z njim nova doživetja in novi spomini.

Sanja Softič, 9. b

MOJI NAČRTI ZA PRIHODNOST

Bliža se konec osnovne šole. Ko jo zaključim, bom šolanje nadaljevala na srednji zdravstveni šoli v Postojni. Začetek srednje šole že težko pričakujem, saj se veselim nove šole ter novih izkušenj. O srednji šoli imam mešane občutke. Zelo se je veselim, a hkrati me je strah. Kaj če se ne ujamem z drugimi učenci? Kaj če mi šola ne bo všeč? Imam veliko takih vprašanj, ampak sem jih potlačila na stran, saj vem, da delam, kar si zelo želim.

Moje sanje so, da mi bo srednja šola gladko potekala in da z njo ne bom imela težav. Upam tudi, da bom bila odlična vsa štiri leta. Ko zaključim štiriletno šolanje, se bom lotila še maturitetnega tečaja z željo, da bom, ko ga končam, sprejeta na medicinsko fakulteto.

Ko bom na fakulteti, si želim tudi uživati življenje, ne želim si samo viseti za knjigami in biti nesocialna ter po cele dneve biti le zaprta v sobi. Upam, da bom dobila svoj krog prijateljev, s katerimi bom hodila na kakšne »partyje«. Hočem doživeti to tako imenovano študentsko življenje, ko ješ po cele dneve samo hrano iz mikrovalovke, se po dnevi učiš, ponoči pa zabavaš.

Po zaključenem faksu bom šolanje nadaljevala v drugi državi. Načrtujem, da v Luxembourg ali Nemčiji, saj si želim biti patologinja, antropologinja ali forenzik, teh možnosti pa v Sloveniji ni veliko.

Upam, da bom imela službo, ki si jo želim in bom v njej uživala. Seveda pa upam tudi, da ne bom celo življenje sama in si bom ustvarila veliko in veselo družino.

Moja največja želja je biti srečna in upam, da se mi to uresniči.

Mia Fabčič, 9. b

Samo še en mesec in se bo šolanje v osnovni šoli končalo.

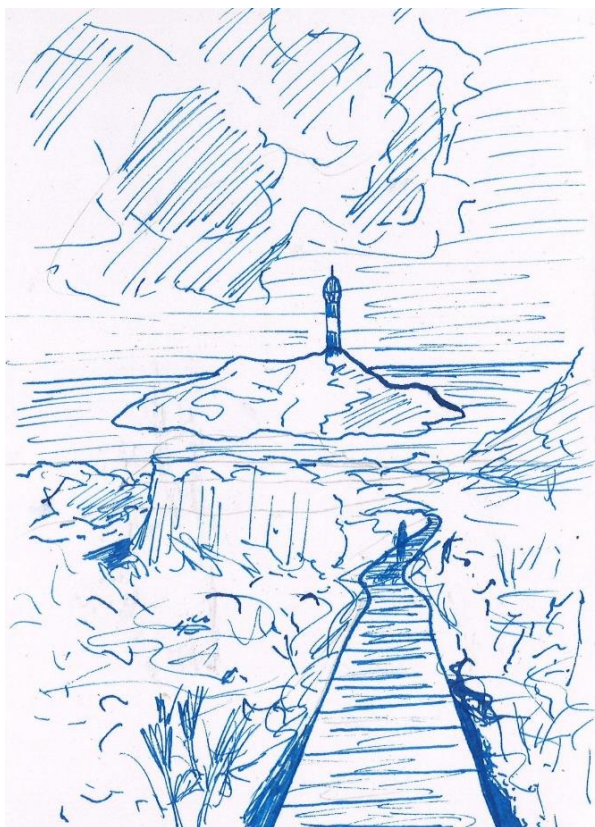
V teh 9 letih sem doživel veliko slabih, dolgočasnih, nezanimivih dogodkov, ampak tudi nekaj lepih in seveda nepozabnih. Ampak to vse je že mimo. Sedaj so na vrsti težje in zanimivejše stvari.

Takoj po zaključku osnovne šole me seveda čakajo še poletne počitnice, ampak ne bom imel skoraj nič prostega časa, ker bom začel delati že 17. junija in delal do konca julija. Medtem bom odšel še na vojaški kamp v Novo mesto, ki bo trajal 7 dni. V začetku avgusta gremo z družino na morje za 14 dni. Po koncu dopusta pa se bom spet vrnil na delo.

V začetku septembra bom vstopil na nova tla, ne več osnovnošolska, temveč srednješolska. S šolanjem nimam velikih ciljev, saj si življenje vnaprej že predstavljam in zanj mi šolanje ne bo veliko pomagalo. Svojih ciljev žal ne morem deliti, saj pravijo, da kdor svoje cilje deli, jih nikoli ne dobi. Ker pa cilji, ki jih želim uresničiti, niso tako lahki, se nekoliko bojim, da jih ne bom uresničil. Pričakovanja, ki jih imam, velikokrat upadejo, občasno kar izginejo.

Pavčkovi verzi so mi odprli in razširili pogled, da nobena pot ni ravna, nobena pot ni revna, a vsaka je zahtevna in tvoja ena sama – glavna. Zato bom še vedno vztrajal, trdno delal in se trudil, da bom zadane cilje nekega dne dosegel.

Matevž Kodelja, 9. b

V aprilu sem se vpisala na kemijsko šolo v Ljubljani. Sprva nisem bila prepričana, ali je to sploh to, kar hočem početi, ampak sem se vseeno vpisala na to šolo.

Življenja v prihodnosti nimam načrtovanega, ampak želim si končati kemijsko šolo in iti na fakulteto za kemijo. Ne vem še, v katero smer, saj jih je preveč, zato upam, da bom v Ljubljani spoznala kemijsko področje, ki me zelo zanima in bom z veseljem šla v službo, v kateri bom delala. V Ljubljani bom bivala v dijaškem domu in upam, da bom imela normalno sestanovalko. Med študijem si želim delati, ne vem še kje, mogoče v kakšni trgovini. Vem, da bo kemijska šola težka in in včasih se v strahu sprašujem, ali jo bom sploh končala ali je to sploh zame.

Zelo pa si želim, da bi bila uspešna na tem področju in to toliko, da bi mi ponudili službo v tujini v pomembnem podjetju. V mojem idealnem svetu bi dobila službo v Nemčiji ali v New Yorku in bi se začasno preselila v mesto in živela v modernem stanovanju, ki bi imelo razgled na celo mesto. Po službi bi šla v trgovino po hrano za večerjo, ki bi si jo v stanovanju skuhala. Rada bi imela veliko denarja, ampak bi si ga sama prislužila, saj mislim da denar, ki ga priigraš na loteriji ali pa dobiš od staršev, ni tvoj niti toliko vreden, ker zanj nisi garal. Za svoj denar hočem garati. Mogoče bi ustanovila tudi svoje podjetje, v katerem bi bila glavni kemik v laboratoriju.

Ampak to je moja fantazija, vem, da ne bom tako uspešna. Mogoče sploh ne bom končala fakultete za kemijo, ker sem slišala, da je zelo težka.

Veliko ljudi si želi ustvariti družino s svojim sanjskim partnerjem, ampak to mi ni nikoli veliko pomenilo. Seveda včasih razmišljam o družini in, ali bi imela otroke, ampak nisem prepričana.

Predvsem hočem, da sem v svojih 20. letih bogata, ampak ni potrebno, da imam milijone. Samo toliko, da me za denar ne bo skrbelo in bi lahko šla s prijatelji in družino na razna potovanja. Zelo se bom potrudila, da bom ostala v stiku s prijatelji. Predvsem pa si želim normalno življenje z dobro plačo in službo, ki jo bom imela zelo rada.

Bom še videla, kam me bo življenje peljalo in upam, da bom v njem srečna.

Jona Bratož, 9. b

V letošnjem šolskem letu sem imela veliko dobrih in nekaj slabih izkušenj, a vse so me pripeljale do zaključka devetih let v Osnovni šoli Draga Bajca Vipava. S tem sem opravila prvi večji cilj v življenju, ki mi pomeni začetek nove in drugačne poti.

Začetka šolanja na Škofijski gimnaziji v Vipavi zelo pričakujem, saj se veselim spoznavanja novih ljudi in novega okolja, hkrati pa me je strah stopiti v bolj samostojno življenje in se oddaljiti od osnovnošolskih prijateljev. S srednjo šolo bodo prišli novi cilji, nove izkušnje in še veliko vzponov in padcev do dosega naslednjega pomembnega cilja, tj. opraviti maturo.

Po zaključku opravljene srednje šole se bom vpisala na fakulteto, ampak še ne vem na katero, saj je ogromno možnosti. Upam, da bom to ugotovila med srednjo šolo in se odločila za pravo smer. Med študijem bi bila rada zaposlena, da zaslužim za svoje prvo stanovanje. Po opravljeni diplomji si želim potovati in obiskati najlepše države sveta ter raziskovati njihovo kulturo in naravo. To je ena izmed mojih večjih želja v življenju.

Eden izmed mojih najpomembnejših ciljev je imeti službo, s katero si bom omogočila premožno življenje, in imeti družino, s katero bom skupaj živela v veliki hiši na plaži in vsak dan uživala ob morju.

S tem se končujejo glavni cilji v mojem življenju, ki jih do zdaj imam. Vem, da bodo prišli novi cilji in nove pomembne življenjske izkušnje, ki mi bodo dale nov pogled na svet.

Klara Nabergoj, 9. b

Preko težav, s trdom,
skozi viharje in dež,
zdaj grem naprej v svetlo prihodnost,
v uspeh vedno svež.
Moji cilji so jasni, sanje visoko lete,
z veliko denarja v žepu, življenje boljše bo za me.

Nicolas Gec, 9. a

Trenutno smo 16. 5. 2024. Samo še en mesec manjka do konca osnovne šole. Komaj čakam, da bo konec, ker šole res ne bom pogrešal. Vem, da ni bilo vse hudo, ker sem se imel tudi fajn, ampak šola je pač šola in ni prostor za žur.

Moj načrt za prihodnost je, da bi po končani osnovni šoli odšel na Škofijsko gimnazijo v Vipavi. Tam bi imel odlične ocene in bi maturo odlično opravil (mogoče ne). Po maturi bi se preizkusil na sprejemnih izpitih športne fakultete DIF, ki bi mi seveda uspeli (pišem zelo pozitivno glede na moje znanje). Samo ko pomislim na življenje študenta, me prime kurja polt. Toliko odgovornosti. Prava odrasla oseba bom. No, saj je to še kar daleč. Ko bi končal faks, pa bi rad bil učitelj športne vzgoje ali pa trener nogometnega kluba ali pa celo osebni trener. Lahko bi bil tudi vse hkrati. Bom še videl. Meni se zdi delo z otroki najstniške starosti zelo zanimivo. S to službo pride še veliko drugih ugodnosti, kot so npr. da ostanem športne podobe, zastonj odhodi na ekskurzije ... Vem, da delo z otroki ni vedno mavrica in zvezde. Veliko je tudi slabih stvari, ampak takrat bom pripravljen na soočenje njimi.

Mimogrede, pozabil sem povedati, da bi imel rad tudi ženo in otroke. Najmanj tri otroke. Ne vem še, kako bi jih poimenoval. Potem, ko bi že odšel v pokoj, pa bi med prostim časom igral namizne igre s kolegi in igral golf. Ostal bi športen do konca svojih dni, ker bi

mi to zelo olajšalo življenje. Sicer vem, da s poklicem učitelja športne vzgoje ne bi zaslužil veliko, ampak to ne pomeni, da služba ni v redu. Denar je zelo pomemben, ampak so veselje, prijaznost in vse druge človeške dobrrote bolj.

Moj načrt se mi zdi odličen. Če bi se po gimnaziji odločil, da nočem biti učitelj, bom lahko izbral katero koli drugo fakulteto ali službo.

Še vedno sem star 15 let in pot pred mano je še dolga, zato raje ne bom skrbel.

Vito Grohar, 9. c

Tudi za mano je veliko lepih trenutkov in spominov. Pridobila sem veliko izkušenj in znanja. Pred mano je nova pot, nove izkušnje in novi spomini.

Srednje šole me ni strah, ravno nasprotno, veselim se je. Zavedam pa se, da ne bo lahka in bo potrebno vložiti veliko truda in časa, če hočem doseči to, kar si želim. Rada bi jo uspešno končala.

Moja pot gre proti fakulteti. Ne vem še, v katero smer in to me tudi skrbi. Bojim se, da ne bom izbrala prave stvari, saj jih je toliko, ki bi jih v življenju rada počela in me veselijo, da se v tem trenutku res še ne morem odločiti. A nekako vem, da se bom na koncu prav odločila, da bom počela to, kar me najbolj veseli in bom v tem tudi uživala.

Eva Uršič, 9. b

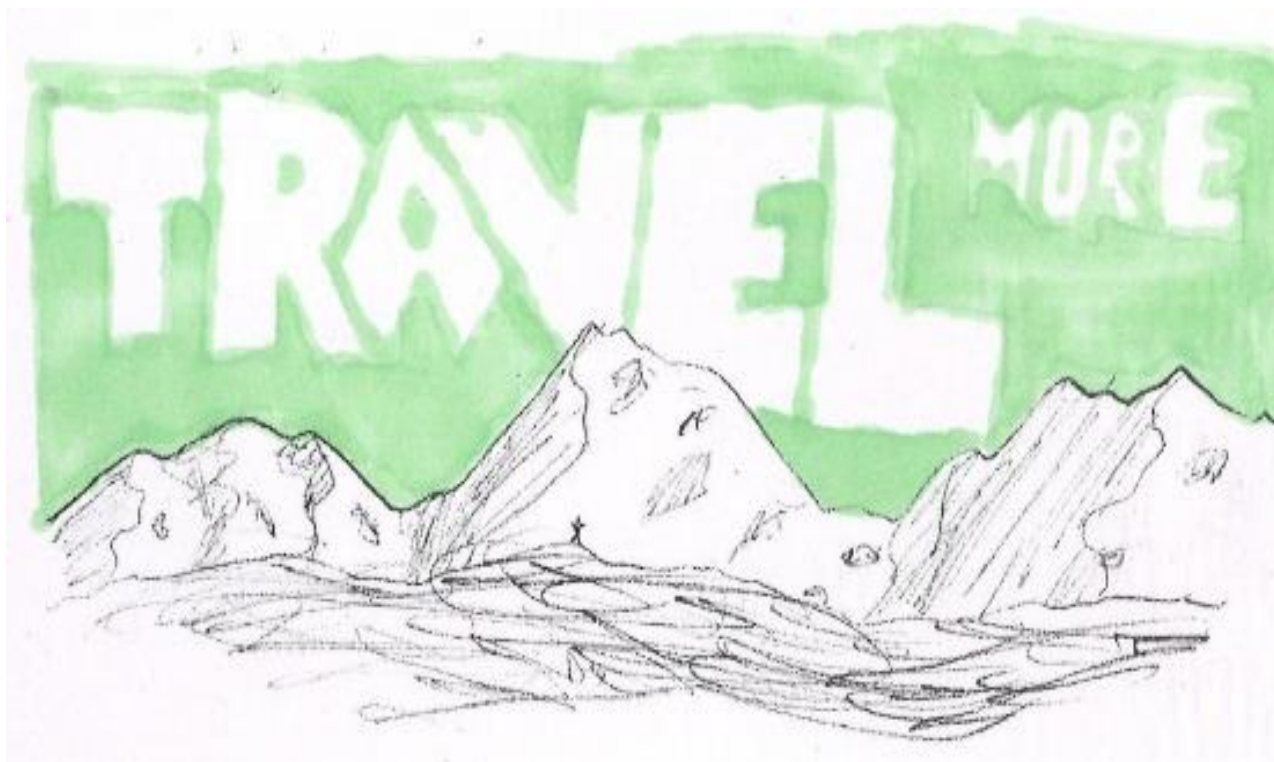
Že odkar sem shodila, občudujem živali. Starši mi pogosto pripovedujejo zgodbe o mojem otroškem povezovanju z njimi. Kako sem zlezla v kletko k psu, ki so se ga vsi bali in ga začela božati. In seveda mi ni nič storil.

Tudi zdaj, ko sem starejša, jih imam še vedno rada, saj me prevzemajo in jim vedno želim pomagati, če potrebujejo pomoč. Zato je moj prvi življenjski cilj služba, v kateri bom delala z živalmi.

Razmišljam tudi o svojem življenju v srednjih letih, ko bom imela družino. Seveda si želim potovati po svetu, a ne v gosto naseljena turistična mesta, temveč na podeželje, v naravo. Popolnoma sem prepričana, da se bom tistega dne, ko bom odpotovala na tedensko peš pot po naravi, odločila prav.

Vem, da bodo padci del mojih naslednjih etap, saj jih je polna vsaka življenjska pot, kar je tudi prav. Iz njih se učimo in z njimi nadgrajujemo svoje znanje. Čeprav se najbolj bojim padca, v katerem bi izgubila svoje najbližje, se zavedam, da nas vse na tem svetu enkrat čaka konec.

Jana Kariž, 9. b

Zaključuje se pomemben del mojega življenja. Nova pot me pelje v Novo Gorico, kjer se bom najprej izučil za električarja, potem pa nadaljeval na kmetijski šoli. Rad bi nekoč prevzel domačo kmetijo in kmetoval. To me res veseli.

Vem, da mi ne bo lahko v srednji šoli, ker bom moral sprejeti vedno več novih odločitev. A ker se tega zavedam, je strah manjši.

Res si želim, da bi se še kdaj imel tako lepo, kot sem se imel s prijatelji v osnovni šoli. Ni pa bilo vedno tako. Tudi v srednji šoli najbrž ne bo. Nekaj izkušenj sem si že nabral z opazovanjem starejšega brata.

Veliko pričakujem od sebe in svoje prihodnosti, zato komaj čakam, da vidim, če bo šlo tako, kot sem si zadal.

Luka Volk, 9. b

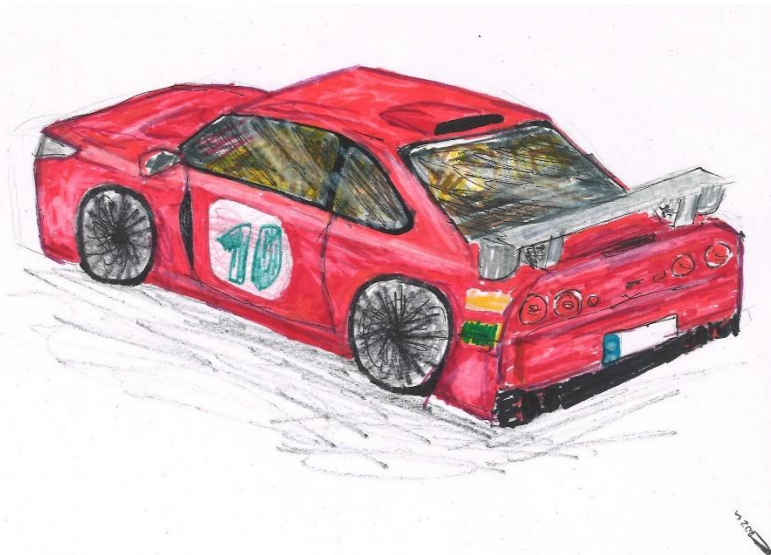
Malo me žalosti, ker šolskih trenutkov ne bom več preživeljal s tistimi, ki sem jih do zdaj že dodobra spoznal, a čas gre naprej in z njim tudi naše odločitve. Tako sem se kar nekaj časa odločal med ekonomsko šolo in šolo za mehanika in izbral slednjo, saj sem bolj tehnični tip. Upam, da me kam pripelje.

Nekega dne si želim odpreti mehanično delavnico v svoji vasi, saj je pri nas samo en mehanik. Je pa dober, zato bom moral biti konkurenčen.

Malo me je strah, kakšen vtis bom naredil na novi šoli, da ne bom izpadel kot idiot. Pričakujem dobre učitelje, saj so mi bili že na informativnem dnevu všeč.

Nekaj obveznosti pa me še čaka tudi tu. Dobiti moram še kakšno dobro oceno, skrbi me tudi valeta, saj še ne vem, če bo katera želela plesati z mano. Ah, pa kaj, pomembno je le, da se bom lepo poslovil od vseh prijateljev. Upam, da se bomo redno srečevali na obletnicah valeta, da me bodo sošolci še kdaj poklicali, saj smo bili dobra družba.

Tine Furlan, 9. b

Seveda upam, da bo tudi srednje šole kmalu konec, upam pa tudi, da jo bom uspešno končal. Ciljam na to, da bom spoznal nove ljudi in ustvaril nova prijateljstva. Načrtujem seveda, da bo šlo vse kot po maslu in se ne bo nič zalomilo. Na trenutke pa me prevzame bojazen, kaj pa če mi ne bo uspelo, če ne bom končal srednje šole in mi ne bo uspelo ustvaril novih vezi z ostalimi.

Ah, vem, da se bom imel odlično in se bom tudi veliko zabaval. Verjamem, da bom sprejemal prave odločitve in ne bom zapadel v slabo družbo. Prav zares verjamem v uspešno šolsko leto.

Oskar Žgavc, 9. b

Septembra bom pričela obiskovati srednjo šolo v Novi Gorici. Rada bi postala administratorka. Malo me je strah, bojim se, kako me bodo sprejeli in kako se bom razumela s sošolci. Upam, da se bom na novi šoli med novimi ljudmi dobro počutila in bom z veseljem hodila tja. Moj cilj v življenju je, da uspešno zaključim izobraževanje, ki sem si ga izbrala, in zelo se bom trudila, da bom srednjo šolo zaključila s čim boljšimi ocenami.

Tisa Softić, 9. b

To obdobje me je zgradilo v osebo, ki se je sposobna spopasti s težjimi ovirami in se pognati v nove dogodivščine. Življenje mi bo kmalu odkrilo svojo drugo plat.

Za ovinkom so novi obrazi, nove rutine in nove življenjske lekcije. Ne vem točno, kaj mi življenje pripravlja, a upam, da sem na to dobro pripravljena. V prihodnje si želim toliko podpore, kot sem je dobila tu. Ni me strah, saj me spomini na osnovno šolo bodrijo in mi dajejo zavest, da bom zmogla tudi naprej.

Želim razvijati svoje sposobnosti in interese. Želim se naučiti novih stvari, želim ustvarjati nova prijateljstva in ni me strah pridobivati izkušnje, ki me bodo česa naučile in bom ob njih rasla tudi kot oseba.

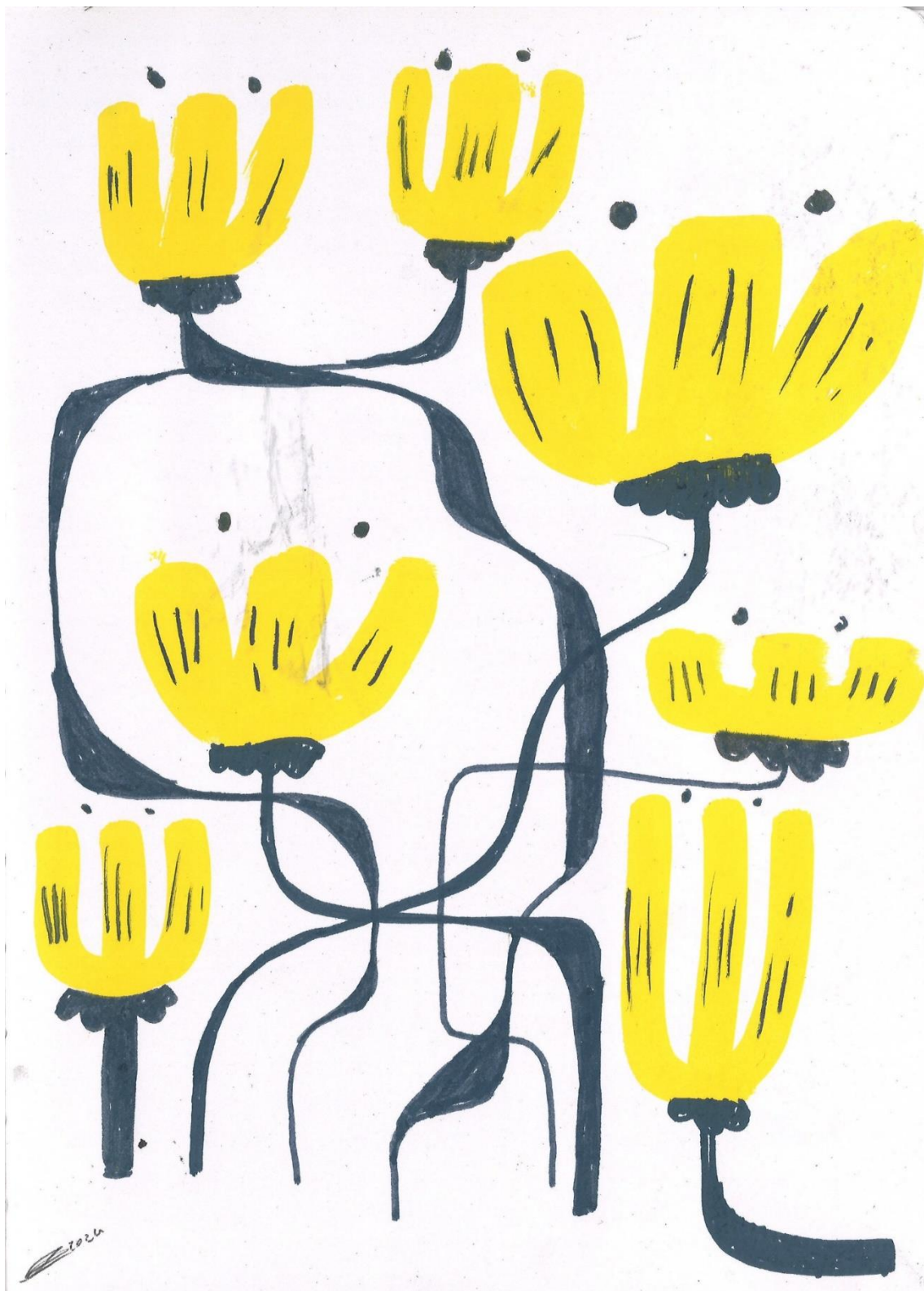
Hvaležna sem za vse, ki sem jih že pridobila v teh letih, vesela za vsa prijateljstva, za ocene, za okusna kosila in tudi za učitelje. Upam, da se bomo kdaj še srečali in si izmenjali par besed ali pa se drug drugemu le nasmehnili.

Hanah Čehić, 9. c

V osnovni šoli sem doživela veliko lepega in dobila nekaj prijateljev. Od tu odhajam s strahom, kako bo na novi šoli. Kljub vsemu pa tja odhajam z načrtom. Šolala se bom na biotehniški šoli v Šempetru pri Gorici, potem pa se bom zaposlila v zavetišču za živali ali pa bom ustanovila svoje lastno zavetišče.

Anja Vidrih, 9. a

V tem času sem doživel veliko stvari. Slabe bom pozabil, dobre pa bom ohranil v spominu. Ena izmed lepih stvari, ki si jo bom zapomnil, se mi je zgodila letos februarja. Izbral sem datum ustnega ocenjevanja pri geografiji. Prepričan sem bil, da sem zapisal devetnajsti februar, v resnici pa sem izbral devetnajsti marec.

Hitro sem se začel učiti, saj sem se bal, da mi bo zmanjkalo časa. Na dan, ko naj bi bil vprašan, sem na hitro še enkrat preveril datum in presenečeno ugotovil, da sem zamešal meseca.

Nekaj časa sem še razmišljal, kaj naj naredim, a sem se odločil in se javil. Konec je bil srečen, dobil sem odlično oceno. Tudi počutil sem se odlično, saj sem zbral pogum in potrdil pregovor: Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.

Kmalu bom zaključil deveti razred in pred mano je novo obdobje življenja.

Vpisal sem se na šolo za lesarstvo v Škofji Loki, saj bi rad postal mizar. Enkrat v prihodnosti si želim ustvariti veliko mizarско podjetje, biti uspešen v tem poklicu in ga z veseljem opravljati.

Ampak pred mano je še dolga pot. Veselim se nove prihodnosti, hkrati sem tudi malo negotov, saj je to zame velika sprememba. Mislim, da mi bo šolanje všeč, ker me to delo veseli, bo manj učenja in več praktičnega dela. Veselim se tudi življenja v dijaškem domu, kjer bom spoznal nove prijatelje in se učil samostojnosti.

Želim si, da bi uspel v življenju in bil srečen.

Janez Vdovč, 9. b

MLADI VIPAVEC 2023/24

LETNIK 53 // ŠTEVILKA 2// MENTORICE LITERARNIH PRISPEVKOV: VESNA BAJC, ANDREJA PREMRL PROSEN,
URŠKA KUMAR, TEA FURLAN // NASLOVNICA IN ILUSTRACIJE: FILIP NABERGOJ// MENTORICA LIKOVNIH
PRISPEVKOV: KRISTINA LAVRENČIČ// RAČUNALNIŠKA OBDELAVA: TINA BLAŽKO, KARIN ČERNIGOJ, TINKARA
BAGO//